

Η Πόλη των Αγαλμάτων

•Μια Ιστορία από το Θρυμματισμένο Σύμπαν

Κώστας Βουλαζέρης

© Κώστας Βουλαζέρης

<http://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris/>

Για τα πνευματικά δικαιώματα αυτού του κειμένου ισχύουν οι όροι του [Creative Commons](http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/) <<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/>>.

- Επιτρέπεται να το διανέμετε ελεύθερα, στην παρούσα του μορφή και μόνο.
- Δεν επιτρέπεται να το τροποποιήσετε ή να το αλλοιώσετε με οιονδήποτε τρόπο.
- Δεν επιτρέπεται να το χρησιμοποιήσετε για διαφημιστικούς ή εμπορικούς λόγους

Κεφάλαιο Πρώτο:

Η Νουρβάλη, ο Παντοκρατορικός Επόπτης, ο Διοικητής της Φρουράς, ο Μάγος στον Πύργο του.

—1.

Ο ήλιος της Φεηνάρκια έδυε πίσω από τα βουνά και πίσω από την πόλη που ονομαζόταν Νουρβάλη. Το φως του δημιουργούσε μυστηριακές ανταύγειες και πυκνές σκιές ανάμεσα στους πύργους και στα ψηλότερα και χαμηλότερα οικοδομήματά της. Το φως του δημιουργούσε ακόμα περισσότερες ανταύγειες στα νερά του Ωκεανού.

Κι επάνω σ' αυτές τις ανταύγειες γλιστρούσε η κωπήλατη ξύλινη βάρκα που ζύγωνε το λιμάνι της πόλης. Στα κουπιά ήταν δύο γεροδεμένοι άντρες, ο ένας με δέρμα κατάμαυρο σαν τη βαθιά νύχτα, ο άλλος με δέρμα κατακόκκινο σαν το αίμα. Στη βάρκα, όμως, δε βρίσκονταν μονάχα αυτοί: βρίσκονταν πολλοί ακόμα· το μικρό σκάφος ήταν γεμάτο. Κυριολεκτικά, ο ένας πατούσε τον άλλο, και συχνά-πυκνά ακούγονταν διαμαρτυρίες. Ο Καπετάνιος (τουλάχιστον, ήταν Καπετάνιος όταν είχε ακόμα πλοίο) τούς φώναζε να το βουλώσουν και να μην κάνουν φασαρία: θάπρεπε να ήταν φχαριστημένοι που είχαν γλιτώσει με τα τομάρια τους άθικτα!

Και η βάρκα πλησίαζε το λιμάνι της Νουρβάλης, ενώ οι κωπηλάτες αγκομαχούσαν από το φορτίο όλων αυτών των επιβατών. Το σκάφος ήταν, φανερά, επικίνδυνο να ανατραπεί έτσι και έπεφτε σε θαλασσοταραχή· ευτυχώς, αυτό δεν είχε συμβεί.

Η Νουρβάλη ήταν μια παλιά πόλη: τόσο παλιά που κανείς δεν ήξερε πότε ακριβώς είχε οικοδομηθεί. Ακόμα και τα ιστορικά βιβλία δεν έγραφαν. Υπήρχαν μονάχα μύθοι, πολλοί από τους οποίους αντικρουόμενοι. Τα οικοδομήματά της ήταν καμωμένα από καφετιά, κιτρινισμένη πέτρα, κι επάνω στα πιο παλιά από αυτά αναρριχητικά φυτά σκαρφάλωναν και πρασινάδα φύτρωνε: βρύα και μούσκλια.

Η Νουρβάλη ήταν, επίσης, από τις πρώτες πόλεις που είχε κατακτήσει ο Στρατός της Παντοκράτειρας όταν έθεσε τη Φηνάρκια υπό την κατοχή του: ή, όπως ήθελαν να ισχυρίζονται οι ίδιοι οι Παντοκρατορικοί, υπό την *προστασία* του.

Η κωπήλατη βάρκα έφτασε στο λιμάνι της πόλης, οι αποβάθρες του οποίου ήταν φτιαγμένες είτε από πέτρα των βουνών είτε από βαρύ, ανθεκτικό ξύλο.

Φρουροί συγκεντρώθηκαν, καθώς οι επιβάτες της βάρκας φαίνονταν για ναυαγοί: δεν μπορεί τόσοι άνθρωποι να βρίσκονταν μέσα σ' ένα τόσο μικρό σκάφος για λόγους αναψυχής.

Ο Καπετάνιος βγήκε τελευταίος στην πέτρινη αποβάθρα και μίλησε μ' έναν λοχία, λέγοντάς του για την τραγωδία που συνέβη στο εμπορικό καράβι του.

«Οι καταραμένοι πειρατές, *πάλι!*» μούγκρισε ο λοχίας. «Ετούτη είναι η τρίτη φορά μέσα στο δεκαήμερο. Ίσως ο Επόπτης να θέλει να σου μιλήσει, Καπετάνιε.»

«Μόνο αν σκέφτεται να με αποζημιώσει.»

Ο στρατιωτικός ρουθούνησε κοφτά. «Οι Λάμιες έχουν πάρει το νου σου, μου φαίνεται.»

—2.

«Κουράδες λυκόχοιρου!» φώναξε ο Παντοκρατορικός Επόπτης Αλέξανδρος Κηρόφωτος, καθώς ήταν καθισμένος στην κορυφή του τραπεζιού το οποίο ήταν γεμάτο φαγητά. Έπαιρνε το βραδινό του μαζί με τη σύζυγό του, τον γιο του, και την κόρη του. «Και την προηγούμενη φορά τα ίδια άκουσα! 'Θα το φροντίσουμε το ζήτημα, Αρχοντά μου'· έτσι δεν είπες; Και *πού είναι οι πειρατές τώρα;* Έχω τα κεφάλια τους; Όχι! Έχουν σταματήσει οι πειρατικές επιθέσεις; Όχι!»

«Δεν έχουμε καταφέρει ακόμα να τους εντοπίσουμε, αλλά συνεχίζουμε τις προσπάθειες...» είπε αδύναμα ο Διοικητής της Φρουράς: ένας ερυθρόδερμος άντρας γηγενής της Φηνάρκια, ο

οποίος ονομαζόταν Καντάρφιλ. Ήταν ψηλός και γεροδεμένος, με μαύρο γένη στο σαγόνι και μακριά, μαύρα μαλλιά, δεμένα σε μια λιγνή κοτσίδα που έφτανε ως τη μέση του.

«Οι προσπάθειές σας δεν φέρνουν αποτελέσματα, Διοικητή,» γρύλισε ο Αλέξανδρος. Και σταμάτησε για να ρευτεί. Το δεξί, δαχτυλιδοφορεμένο χέρι του χάιδεψε τη φουσκωτή κοιλιά του. Καθάρισε τον λαιμό του. «Με βάζεις σε υποψίες, Διοικητή...» Τα γαλανά μάτια του ατένισαν διαπεραστικά τον Καντάρφιλ.

«Τι υποψίες, Άρχοντά μου;»

«Ότι ίσως να το... επιτρέπεις αυτό.»

«Μα τους θεούς, όχι! Αν υποψιάζεστε ότι υποθάλπω αποστάτες, σας διαβεβαιώνω ότι δεν—»

«Φυσικά και αυτό θα με διαβεβαίωνες, Διοικητή, ακόμα κι αν ήσουν με τους αποστάτες—»

«Πράγμα το οποίο δεν συμβαίνει, Άρχοντά μου!»

Ο Αλέξανδρος σήκωσε μια χρυσοποίκιλτη κούπα και ήπιε Σεργήλιο οίνο. Σκούπισε τα παχιά χείλη του, με το αριστερό μανίκι του λευκού του πουκαμίσου. «Θέλω να δω αποτελέσματα, τότε. Μπορείς να πηγαίνεις, Διοικητή.»

Ο Καντάρφιλ έκανε μια σύντομη υπόκλιση και αποχώρησε από τη μεγάλη αίθουσα του Οικήματος του Παντοκρατορικού Επόπτη.

Ο Αλέξανδρος πήρε μια οδοντογλυφίδα και σκάλισε τα δόντια του, για να βγάλει ένα κομματάκι κρέας που είχε κολλήσει ανάμεσά τους.

«Σ' άλλες πόλεις των ακτών του Ωκεανού δεν έχω ακούσει να συμβαίνει αυτό,» είπε η σύζυγός του, η Πηνηλόπη: μια γυναίκα που (όπως κι εκείνος) καταγόταν από τη Ρελκάμνια, τη διάσταση-έδρα της Παντοκράτειρας, και είχε δέρμα λευκό με απόχρωση του ροζ. Τα μαλλιά της ήταν καστανά και λεία, ενώ τα μαλλιά του Αλέξανδρου ξανθά και σγουρά. Η Πηνηλόπη τα είχε μακριά: έπεφταν στην πλάτη της· ο Αλέξανδρος τα είχε κομμένα στον ώμο: και, καθότι σγουρά, έμοιαζαν να χορεύουν κάθε φορά που γύριζε απότομα το κεφάλι του.

«...Ναι,» μούγκρισε τώρα ο Επόπτης. «Ναι...»

«Γιατί εδώ και όχι εκεί;»

«Δεν ξέρω, Πηνελόπη. Έχουμε έξαρση, προφανώς. Το λημέρι τους θάναι κάπου κοντά μας. Τους... βολεύει να ληστεύουν τα πλοία που έρχονται ή φεύγουν από την πόλη μας.»

Ο γιος του, που ήταν δέκα χρονών και κατά ένα χρόνο μεγαλύτερος από την κόρη του, είπε: «Γιατί δεν τους ρίχνουμε πυραύλους, μπαμπά; Πυραύλους!»

«Δεν ξέρουμε πού είναι, βρε βλαμμένο, γι' αυτό δεν τους ρίχνουμε πυραύλους,» αποκρίθηκε ο Αλέξανδρος, πετώντας την οδοντογλυφίδα στο πιάτο με την κρεατόσουπά του.

Η Πηνελόπη τού έριξε ένα έντονο βλέμμα που έλεγε καθαρά: *Μη μιλάς έτσι στο παιδί!*

—3.

«Τι έχεις;» τον ρώτησε η Κλαράντια, βγαίνοντας στο πέτρινο μπαλκόνι, με μια πράσινη ρόμπα τυλιγμένη επάνω στο πορφυρόδερμο σώμα της για να την προστατεύει από την ψύχρα της νύχτας. Γύρω τους υπήρχαν φυτά που κάλυπταν όλη την περιφέρεια του μπαλκονιού· και ο Σμαραγδομάτης, ο σκύλος τους, ήταν κουλουριασμένος στη γωνία, μοιάζοντας να κοιμάται αλλά ανοίγοντας πού και πού τα καταπράσινα μάτια του: απ' τα οποία έπαιρνε και το όνομά του.

Ο Καντάρφιλ, καθισμένος σ' ένα σκαμνί, έδειχνε μελαγχολικός. «Τίποτα.» Ακόνιζε το παλιό του σπαθί· το έκανε για γούρι, όταν νόμιζε ότι του χρειαζόταν λίγη καλή τύχη.

«Κάτι συμβαίνει,» επέμεινε η Κλαράντια, φέρνοντας κοντά ένα άλλο σκαμνί για να καθίσει πλάι του. «Κάτι σε απασχολεί. Είναι οι πειρατές;»

Ο Καντάρφιλ σταμάτησε ν' ακονίζει το σπαθί του· τη λοξοκοίταξε. «Το έμαθες;»

Εκείνη ανασήκωσε τους ώμους της. «Όλες οι γειτονιές το συζητούν.»

Ο Καντάρφιλ αναστέναξε. «Η χρονιά ετούτη δεν άρχισε καλά, και το ξέρεις. Μονάχα ο ένας ακούστηκε ν'αλυχτά· οι άλλοι δύο πού πήγαν;»

Κάθε χρόνο, μες στο μεσοχειμίωνο, οι Τρεις Φεγγαρόλυκοι (που λεγόταν πως ήταν αργυρόχρωμοι όπως τα φεγγάρια, αν και ελάχιστοι μπορούσαν να ισχυριστούν ότι τους είχαν πραγματικά δει) αλυχτούσαν. Πρώτα ο πρώτος, μετά ο δεύτερος, μετά ο τρίτος. Ένας για την ανατολή κάθε φεγγαριού της Φεηνάρκια. Ετούτη τη χρονιά, όμως, τα πράγματα είχαν αλλάξει· κι αυτό δεν μπορεί παρά να σήμαινε κακή τύχη. Όλοι το φοβόνταν· όλοι το ψιθύριζαν στους δρόμους της Νουρβάλης.

Η Κλαράντια έμεινε σιωπηλή, γιατί κι εκείνη την είχε φοβίσει το αλύχτημα μόνο ενός Φεγγαρόλυκου. Μετά, όμως, είπε χαμηλόφωνα, καθώς ένας κρύος άνεμος ερχόταν στο μπαλκόνι του σπιτιού: «Αλλά δεν είναι οι Λύκοι που σε απασχολούν τώρα, αγάπη μου. Τι είναι;»

«Τίποτα το σημαντικό.»

«Οι πειρατές;»

«Ναι, οι πειρατές.» Ο Καντάρφιλ έπιασε πάλι ν'ακονίζει το σπαθί του.

«Δε νομίζω ότι χρειάζεται άλλο ακόνισμα,» είπε η Κλαράντια, μετά από λίγο, κοιτάζοντας τη λεπίδα που γυάλιζε στο ασημένιο φως των φεγγαριών.

«Έχεις δίκιο, δε χρειάζεται. Σκέφτομαι...»

Σιγή απλώθηκε.

Ο Σμαραγδομάτης άνοιξε, για μια στιγμή, τα μάτια του· κοίταξε τους δύο πορφυρόδερμους ανθρώπους που κάθονταν, σιωπηλά, ο ένας κοντά στον άλλο· ξανάκλεισε τα μάτια του.

—4.

Μέσα σ'έναν πύργο της Νουρβάλης –έναν πύργο που οι εξωτερικοί του τοίχοι ήταν σχεδόν εξολοκλήρου καλυμμένοι από πρασινάδα:

έναν πύργο πολύ, πολύ παλιό— ένας μάγος στεκόταν στο τοξωτό παράθυρο και κοίταζε τους ουρανούς. Κοίταζε τα τρία φεγγάρια.

Ναι, σκεφτόταν, φαίνεται να παίρνουν τις σωστές θέσεις... Ίσως να φτάσουν ακριβώς εκεί που πρέπει! (Ενθουσιασμένος. Είχε χρόνια να νιώσει τόσο ενθουσιασμένος: σαν να ήταν πάλι νέος.) *Ακριβώς εκεί που πρέπει!*

Σύμφωνα με τις Περγαμηνές, αυτό είχε να συμβεί εδώ και χίλια εκατόν έντεκα χρόνια.

Ο μάγος αισθάνθηκε την Ξέφρενη Δορκάδα των Σκοτεινών Δασών να σαλεύει έντονα μέσα στον κρύσταλλο του δαχτυλιδιού του, έχοντας προφανώς αντιληφτεί τον ενθουσιασμό του κυρίου της.

Προσπάθησε να την καθησυχάσει, με τη σκέψη του. Εξάλλου, τίποτα το ασυνήθιστο δεν είχε συμβεί... ακόμα.

Κεφάλαιο Δεύτερο:

Τα Δόντια του Ωκεανού, οι Πειρατές, η Δράκαινα, το Νερόφιδο.

—1.

Χρυσάφι.

Χρυσάφι και ενεργειακές φιάλες.

Δύο από τα πολυτιμότερα πράγματα στη Φειηνάρκια: και στο υπόλοιπο Γνωστό Σύμπαν.

Η Ταθνάβυ, χορεύτρια στα καπηλειά του λιμανιού της Νουρβάλης και κατάσκοπος της Επανάστασης, έμαθε αμέσως για τη φύση του φορτίου που είχε, μέσα στο απόγευμα, μεταφερθεί στο μεγάλο πλοίο *Τα Δόντια του Ωκεανού*· και, χρησιμοποιώντας έναν μικρό τηλεπικοινωνιακό πομπό που εξέπεμπε σε μια κρυφή συχνότητα, επικοινωνήσε με τον σύνδεσμό της έξω από την πόλη, ο οποίος ήταν ένας ψαράς· και ο ψαράς επικοινωνήσε, στην ίδια συχνότητα, μ'έναν πειρατή ο οποίος καθόταν σαν φρουρός σ'ένα ερημικό νησί, περιμένοντας πληροφορίες για τα εμπορεύματα των πλοίων ή για τις κινήσεις των Παντοκρατορικών· και ο πειρατής επικοινωνήσε με το λημέρι των συντρόφων του, στο Ποντικονήσι, που ήταν κρυμμένο ανάμεσα σε τρία άλλα νησιά και λίγοι ήταν αυτοί που το γνώριζαν. Η εμβέλεια του τηλεπικοινωνιακού πομπού του πειρατή ίσα που έφτανε ως εκεί.

—2.

Το πέτρινο δωμάτιο ήταν μικρό, αλλά είχε καταφέρει να βολευτεί με όλα της τα πράγματα. Κι επιπλέον, είχε πολύ καλή θέα· δε θα το άλλαζε με κανένα άλλο σε τούτο το μέρος. Το παράθυρό του κοίταζε μέσα από τη βλάστηση προς την παραλία και τη θάλασσα.

Και τώρα, ο ήλιος έκανε αυτά τα *μαγευτικά* χρώματα καθώς έλιωνε μες στα κύματα του Ωκεανού.

Η Ραμίνα 'ταρ στεκόταν στο κέντρο του δωματίου, ξυπόλυτη, ντυμένη μ'ένα γκριζό μεσοφόρι, και με το πρόσωπο, τα χέρια, τους ώμους, και τα πόδια της γεμάτα μπογιές: κίτρινο, πράσινο, κόκκινο, μαβί, γαλανό, λευκό, μαύρο, και διάφορες αναμίξεις. Στο δεξί χέρι βαστούσε ένα μακρύ πινέλο· στο αριστερό, μια παλέτα. Τα μάτια της, γυαλίζοντας από ενθουσιασμό, πήγαιναν μια στον καμβά εμπρός της μια στο παράθυρο απ'όπου φαινόταν το ηλιοβασίλεμα με τα *καταπληκτικά* χρώματα.

«Ραμίνα; Είσαι μέσα;» ακούστηκε μια γνώριμη φωνή πίσω από την πόρτα του δωματίου, η οποία έκλεινε όχι με ξύλο αλλά με δέρμα: ένα ειδικά επεξεργασμένο κομμάτι δέρματος που ήταν τόσο σκληρό όσο και το ξύλο. Η Ραμίνα δεν ήξερε σε καμια άλλη διάσταση να χρησιμοποιείται κάτι τέτοιο· ούτε καν στη Σάρντλι· μόνο στη Φεηνάρκια.

Αναστέναξε, γιατί τσαντιζόταν όταν τη διέκοπταν την ώρα που ζωγράφιζε. «Τι θέλεις από τη ζωή μου, Χίρμωντ;» φώναξε, συνεχίζοντας να βάζει πινελιές στον πίνακά της· και πρόσθεσε, μουρμουρίζοντας περισσότερο στον εαυτό της παρά στον άντρα πίσω απ'την πόρτα: «Σίγουρα, όχι αυτό που θέλω εγώ από σένα.»

«Να μπω; ή είσαι γυμνή και δε θες να μπω;»

«Θα σε πείραζε αν ήμουν γυμνή;»

«Νόμιζα ότι εσένα θα σε πείραζε.»

Η Ραμίνα έβαλε λίγο ακόμα κόκκινο στη θάλασσα, προσπαθώντας να σκεφτεί μια έξυπνη απάντηση, και αποτυχαίνοντας.

«Να μπω ή όχι;» ήρθε πάλι η φωνή του Χίρμωντ.

«Μπες,» είπε κουρασμένα η Ραμίνα.

Άκουσε τη δερμάτινη κουρτίνα να παραμερίζεται πίσω της και τον πειρατή να μπαίνει.

Και μετά, τον άκουσε να γελά.

«Σε γαργαλά το *κουάρταλ* σου πάλι;» είπε η Ραμίνα, συνεχίζοντας να ζωγραφίζει.

«Δεν το έχω μαζί μου. Απλά, κατάλαβα τώρα γιατί ήσουν διστακτική να μ'αφήσεις να μπω.»

«Ναι; Γιατί;»

«Επειδή ζωγραφίζεις.»

«Περίπου.»

«Ζωγραφίζεις περίπου;»

«Περίπου αυτός είναι ο λόγος,» αποκρίθηκε η Ραμίνα και, αφήνοντας την παλέτα και το πινέλο της παραδίπλα, στράφηκε να τον αντικρίσει. «Και ποιος είναι ο λόγος που βρίσκεσαι εσύ εδώ; Πες το γρήγορα, γιατί ο ήλιος δε σε περιμένει.»

«Ο ήλιος;»

«Δε βλέπεις ότι ζωγραφίζω το ηλιοβασίλεμα;»

«Α, ναι... Τέλος πάντων. Είχαμε πριν από λίγο μια πληροφόρηση. Μια πολύ σημαντική πληροφόρηση. Ένα πλοίο γεμάτο χρυσάφι και ενεργειακές φιάλες θα φύγει από τη Νουρβάλη. *Τα Δόντια του Ωκεανού*, το λένε.»

Η Ραμίνα συνοφρυώθηκε. «Νομίζω ότι το έχω ξανακούσει.»

«Δε με εκπλήσσει· είναι αρκετά γνωστό.» Ο Χίρμωντ πέρασε τους αντίχειρές του μέσα στη ζώνη του. Δεν ήταν και πολύ ψηλός άντρας: για μερικά εκατοστά ξεπερνούσε τη Ραμίνα στο ύψος· αλλά ήταν γεροδεμένος και με καλές αναλογίες. Αναλογίες που της άρεσαν. Το δέρμα του ήταν ερυθρό· τα μαλλιά του, μπλε και μακριά· και, σε αντίθεση μ'εκείνη, είχε γεννηθεί στη Φεινάρκια. Η επάνω μεριά του αριστερού του αφτιού ήταν κομμένη από μια παλιά σπαθιά. Ένα από τα μπροστινά του δόντια γυάλιζε, αργυρό. Ήταν ντυμένος μ'ένα χοντρό, πλεκτό γιλέκο που άφηνε ένα μεγάλο μέρος του πλατύ στέρνου του εκτεθειμένο (και η ματιά της Ραμίνα δεν μπορούσε παρά να γλιστρά κάθε τόσο προς τα εκεί)· μ'ένα δερμάτινο, καφετί παντελόνι που είχε σταυρωτά λουριά στο πλάι του ποδιού· μια πλατιά ζώνη με μεγάλη, αργυρή αγκράφα, απ'όπου κρέμονταν ένα κοντόσπαθο κι ένα μακρύκαννο πιστόλι· και κοντές, γυριστές, μαύρες μπότες. «Επίσης, είναι αρκετά καλά οπλισμένο,» είπε. «Δε θάναί εύκολο να το πάρουμε.»

«Σχεδιάζεις, δηλαδή, να του επιτεθούμε...» Η Ραμίνα σταύρωσε τα χέρια εμπρός της, ατενίζοντάς τον.

«Το φορτίο είναι πολύ καλό για να μην του επιτεθούμε. Διαφωνείς;»

«Εσύ ξέρεις τις περιοχές σου καλύτερα από εμένα, Πρόμαχε,» αποκρίθηκε η Ραμίνα. «Εμένα κατά τύχη μ'έστειλαν εδώ.»

«Χρειαζόμασταν έναν μάγο, άρα δε θα έλεγα ότι ήρθες ακριβώς 'κατά τύχη'. Ο Πρίγκιπας ξέρει τι κάνει.»

«Ναι, έτσι ελπίζω κι εγώ,» είπε η Ραμίνα και, στρέφοντάς του την πλάτη, έπιασε πάλι την παλέτα και το πινέλο της, συνεχίζοντας να ζωγραφίζει προτού χαθεί το ηλιοβασίλεμα. «Νομίζεις, λοιπόν, ότι θα μπορέσουμε να πάρουμε αυτό το πλοίο;»

«Μέχρι στιγμής είχαμε λίγες αποτυχίες, μάγισσα,» είπε ο Χίρμωντ. «Για την ακρίβεια, από την άφιξή σου και ύστερα. Ίσως να μας φέρνεις τύχη.»

Εσείς, πάντως, σίγουρα δεν φέρνετε τύχη σ'εμένα, σκέφτηκε η Ραμίνα. *Κι έχω σχεδόν χάσει και το ηλιοβασίλεμα!*

«Σύμφωνα με τις πληροφορίες μας, τα Δόντια του Ωκεανού φεύγουν με την αυγή από τη Νουρβάλη,» συνέχισε ο Χίρμωντ. «Επομένως, πρέπει ν'αρχίσουμε να ετοιμαζόμαστε.»

«Εντάξει. Δε θ'αργήσω.»

«Το ξέρω,» είπε ο Χίρμωντ. «Ορισμένες φορές, όμως...» Κόμπιασε.

«Τι;» Η Ραμίνα δε γύρισε να τον κοιτάξει· ζωγράφιζε, γρήγορα: το δεξί της χέρι πήγαινε στην παλέτα στον πίνακα στην παλέτα στον πίνακα στην παλέτα στον πίνακα.

Ο Χίρμωντ γέλασε. «Μου κάνει εντύπωση που μια γυναίκα του είδους σου ζωγραφίζει.»

«Τι εννοείς, 'μια γυναίκα του είδους μου';»

«Είσαι Μαύρη Δράκαινα. Η Παντοκράτειρα σάς είχε στη δούλεψή της για να σκοτώνετε κόσμο, προτού την προδώσετε και πάτε με τον Πρίγκιπα.»

«Δεν την προδώσαμε εμείς: εκείνη μάς πρόδωσε.»

«Ακόμα κι έτσι... Μια Μαύρη Δράκαινα... να ζωγραφίζει! Χαλάς όλους τους μύθους σχετικά με τις Μαύρες Δράκαινες!»

Η Ραμίνα μπορούσε ν'ακούσει το χαμόγελο στη φωνή του, και χαμογέλασε κι εκείνη. «Κατ'αρχήν,» είπε, «δεν είμαι Μαύρη Δράκαινα. Δεν είμαι εκπαιδευμένη ως τέτοια. Όχι ακριβώς. Είμαι Δράκαινα.»

«Εμμ... υπάρχει διαφορά;»

«Υπάρχει. Οι μάγισσες που ήταν προσαρτημένες στις Μαύρες Δράκαινες ονομάζονταν Δράκαινες. Όπως οι Βιοσκόποι μάγοι ονομάζονται 'Βιοσκόποι', και οι Τεχνομαθείς μάγοι 'Τεχνομαθείς'· καταλαβαίνεις;»

«Νομίζω.»

«Ήμασταν κανονικό τάγμα μαγισσών, τότε. Τώρα, δεν εκπαιδεύονται άλλες Δράκαινες.» Ο πίνακας είχε σχεδόν τελειώσει και ο ήλιος βούλιαζε ολοένα και περισσότερο μέσα στη θάλασσα.

«Γιατί δεν εκπαιδεύει άλλες ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος;»

«Δεν ξέρω. Ίσως να μην το έχει σκεφτεί ακόμα. Ίσως να έχει αποφασίσει ότι εμείς είμαστε αρκετές. Ίσως να μην έχει δασκάλες.»

«Δε θα μπορούσες εσύ να διδάξεις;»

«Θα μπορούσα. Αλλά όπως βλέπεις, αντί να με βάλει να κάνω κάτι σοβαρό, με στέλνει στη Φεινάρκια για να υποστηρίξω ένα μάτσο παλαβούς πειρατές που προσπαθούν ν' αυτοκτονήσουν.»

Ο Χίρμωντ γέλασε. «Εντάξει,» είπε. «Ετοιμάσου και έλα στην ακροθαλασσιά.» Και τον άκουσε να φεύγει.

Δε μπορώ με τίποτα να σε κάνω να μείνεις λίγο ακόμα, ε;

Η Ραμίνα'ταρ τελείωσε, μετά από λίγο, τον πίνακά της. Δεν ήταν ακριβώς όπως θα τον ήθελε, αλλά δεν υπήρχε χρόνος τώρα για κάτι καλύτερο.

Έβγαλε το μεσοφόρι της και μπήκε σ'ένα μικρό πλευρικό δωμάτιο, το οποίο αποτελούσε λουτρό και τουαλέτα συγχρόνως. Πήρε από κάτω έναν ξύλινο κουβά, τον σήκωσε με τα δύο χέρια, και άδειασε όλο του το νερό επάνω της, για να διώξει τον ιδρώτα της δουλειάς. Ύστερα, στάθηκε μπροστά σ'ένα στραβοκομμένο κομμάτι κρύσταλλο που μόνο οι δαίμονες θα ονόμαζαν καθρέφτη και,

χρησιμοποιώντας σφουγγάρι και σαπούνι, προσπάθησε να βγάλει τις περισσότερες μπογιές από το δέρμα της.

Η Ραμίνα τ'αρ ήταν μετρίου αναστήματος, και το δέρμα της λευκό με απόχρωση του ροζ· τα μαλλιά της, ξανθά και κομμένα κοντά. Ήταν πιο παχιά απ'ό,τι θα ήθελε, και ποτέ δε θυμόταν να είναι ικανοποιημένη με το σώμα της· αλλά τι μπορούσε να κάνει; Ένα και μοναδικό σώμα είχε. Και η μόνη γυναίκα που είχε ακούσει να μπορεί ν'αλλάξει σώμα –ή, τουλάχιστον, τον δερματικό της χρωματισμό και το χρώμα των μαλλιών και των ματιών της κατά βούληση– ήταν η Παντοκράτειρα. Κανείς δεν ήξερε πώς ακριβώς το έκανε, αλλά το έκανε. Και δεν επρόκειτο για μια απλή μεταμόρφωση: γιατί επίσης κανένας δεν ήξερε ποια ήταν τα φυσικά χρώματά της. Η Ραμίνα αναρωτήθηκε αν ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος ήξερε· εξάλλου, ήταν ένας από τους συζύγους της προτού επαναστατήσει εναντίον της.

Έχοντας βγάλει τις περισσότερες μπογιές από επάνω της, ντύθηκε, εξοπλίστηκε, και βγήκε απ'το δωμάτιό της, για να βαδίσει μέσα στους πέτρινους διαδρόμους του άντρου των πειρατών του Ποντικοησιού.

(Το οποίο δεν είχε πάρει τυχαία το όνομά του. Σε τούτο το μέρος, τα καταραμένα τρωκτικά ήταν πάρα πολλά. Τέσσερις φορές μόνο η Ραμίνα είχε αναγκαστεί να τα διώξει απ'το δωμάτιό της, προτού της φάνε τους πίνακες.)

Προχώρησε προς την παραλία, όπου συγκεντρώνονταν κι οι υπόλοιποι πειρατές του Χίρμωντ, Αρχιπειρατή και Πρόμαχου της Επανάστασης σ'αυτές τις περιοχές.

—3.

Τα Δόντια του Ωκεανού ήταν ένα πλοίο μεγάλο, με τρία καταστρώματα, καμωμένο από μέταλλο, και κινούμενο με ενεργειακές μηχανές. Όπως είδε η Ταθνάβυ, έφυγε με την αυγή από το λιμάνι της Νουρβάλης και έπλευσε προς τα νότια.

Πηγαίνει προς τα λημέρια του Χίρμωντ, παρατήρησε η χορεύτρια, βιγλίζοντάς το, καθώς στεκόταν μπροστά στο παράθυρο του υπνοδωματίου της, με τις κουρτίνες ν' ανεμίζουν γύρω της. Βολικό. Αναρωτιέμαι αν ο Πρόμαχος σκέφτεται να το ληστέψει, ή αν θα προτιμήσει να το αφήσει να περάσει απείραχτο. Εξάλλου, ήταν ένα πολύ καλά προστατευμένο σκάφος: όλοι το ήξεραν.

Η Ταθνάβυ έφυγε απ' το παράθυρο και διέσχισε το υπνοδωμάτιό της, αφήνοντας τον χτεσινοβραδινό της πελάτη να κοιμάται μπρούμυτα στο κρεβάτι.

Στ' ανοιχτά, έξω απ' τη Νουρβάλη, ένας ψαράς καθόταν μέσα στη βάρκα του, καπνίζοντας τσιμπούκι. Το βλέμμα του ήταν εστιασμένο στο μεγάλο πλοίο που κατευθυνόταν νότια και που στα πλευρά του ήταν γραμμένο, με μεγάλα, κόκκινα γράμματα, ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΟΥ ΩΚΕΑΝΟΥ. *Ναι, σκέφτηκε ο ψαράς, η ψαριά θάναι καλή σήμερα άμα τα δίχτυα δε σπάσουν...*

Σ' ένα ερημικό νησί, ένας πειρατής καθόταν φρουρός παρέα με μια μαϊμού και μια κανάτα μπίρα. Τώρα, είχε το κιάλι του υψωμένο και κοιτάζε. Δεν ήταν και πολύ καλός στα γράμματα – με το ζόρι διάβαζε –, αλλά αυτά τα γράμματα επάνω στο καράβι μπορούσε να τα διαβάσει. Πέρασε το κιάλι στη ζώνη του και άνοιξε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του, φέρνοντάς τον στ' αφτί. «Σας έρχεται, σκυλόψαρά μου,» είπε. «Σας έρχεται!

»Νάρθω κι εγώ στο γλέντι;»

(...)

«Με σκοτώνεις, ρ' αφεντικό. Με πηδάς κανονικά, να πούμε.»

(...)

«Ναι, το ξέρω.»

(...)

«Όχι, δεν πρόκειται να πάω πουθενά.»

(...)

«Καλά, καλά, ναι...»

(...)

«'Ντάξει, ρε μάστορα· το υπόσχομαι. Στη Βιργινία. Χάρηκες τώρα, να πούμε;»

(...)

«Ναι, γεια...» Έκλεισε τον πομπό.

Κοίταξε τη γκριζότριχη μαϊμού πλάι στην κανάτα με τη μπίρα. «Α, ρε Βιργινία, τι θυσίες κάνω για σένα, να πούμε! Έχε χάρη πούχεις ωραίο όνομα, ε; Από τη Χάρνταβελ, δεν είναι; Ή από την Απολλώνια; Ή Σεργήλιο είναι; Τι είπε κείνος ο μάστορας, θυμάσαι; γιατί εγώ δε θυμούμαι καλά.»

Η μαϊμού έτριψε το κεφάλι της, παρατηρώντας τον χωρίς να βλεφαρίζει.

—4.

Η Ραμίνα'ταρ βρισκόταν στο ενεργειακό κέντρο του υποβρύχιου *Το Νερόφιδο*, έχοντας υφάνει προ πολλού τη Μαγγανεία Κινήσεως, προκειμένου να ελέγχει την ενεργειακή ροή του σκάφους· και τώρα τη διατηρούσε σε λειτουργία με μια απλή νοητική δραστηριότητα.

Η μάγισσα ήταν καθισμένη σε μια πολυθρόνα συγκεκριμένα φτιαγμένη γι' αυτή τη δουλειά: ο αυχένος της και οι παλάμες των χεριών της ακουμπούσαν σε ειδικούς αισθητήρες που της επέτρεπαν να έρχεται σε επαφή με την ενεργειακή ροή του σκάφους. Γύρω της απλώνονταν καλώδια, και μπροστά στα πόδια της ήταν ένας λάκκος γεμάτος κάτοπτρα, κυκλώματα, κι ακόμα περισσότερα καλώδια, φωτιζόμενος από μια πορφυρή ακτινοβολία.

«Ραμίνα,» ήρθε η φωνή του Χίρμωντ από τον επικοινωνιακό δίαυλο δίπλα στο κεφάλι της, «εντοπίσαμε το σκάφος.»

«Θέλεις ν' αλλάξω μορφή στο *Νερόφιδο*;»

«Όχι ακόμα.»

«Δώσε μου εικόνα.»

Η μικρή οθόνη στον αντικρινό τοίχο ενεργοποιήθηκε, δείχνοντας τη θέση των *Δοντιών του Ωκεανού* ως μια κουκίδα που αναβόσβηνε. Η Ραμίνα'ταρ, στενεύοντας τα μάτια, υπολόγισε την απόσταση με το βλέμμα της, ενώ ένα άλλο μέρος του μυαλού της εξακολουθούσε να

ελέγχει την ενεργειακή ροή του σκάφους, συντηρώντας τη Μαγγανεία Κινήσεως.

Λίγο ακόμα... σκέφτηκε.

Και περίμενε το *Νερόφιδο* να πλησιάσει.

Τώρα.

Άρθρωσε τα λόγια για ένα Ξόρκι Εντοπισμού Αισθητήρων, εξαπλώνοντας την ανιχνευτική του εμβέλεια μέσω των αισθητήρων που ήταν επάνω στα εξωτερικά τοιχώματα του *Νερόφιδου*.

Μέσα στο κεφάλι της άκουσε εκείνο το χαρακτηριστικό ζουζούνισμα που άκουγε πάντα όταν υπήρχαν αισθητήρες στον στόχο της. Πόσοι, όμως; Η Ραμίνα εστίαστηκε. Τέσσερις από αυτή τη μεριά των *Δοντιών του Ωκεανού*: και δυνατοί. *Ίσως ήδη να μας έχουν ανιχνεύσει.*

Κάτι την παραξένεψε. Δεν ήταν πάρα πολλά αυτά τα μέτρα ασφαλείας;

Ύφανε αμέσως ένα Ξόρκι Τηλεοπτικής Ανιχνεύσεως... κι αισθάνθηκε μάτια να τρυπούν το μυαλό της. Τα «είδε» σαν μέσα από ομίχλη: ένα, δύο, τρία, τέσσερα. Από την *κάτω* μεριά του πλοίου.

Κάτι δεν πάει καθόλου καλά εδώ.

«Χίρμωντ,» είπε στον επικοινωνιακό διάυλό της, «θα μας καταλάβουν αμέσως μόλις πλησιάσουμε. Ή, μάλλον, μας έχουν *ήδη* καταλάβει. Ίσως, μάλιστα, να μας έχουν δει κιόλας. Έχουν τηλεοπτικούς πομπούς κάτω απ' το νερό.»

«*Οι Λάμιες να τους φάνε...*» μούγκρισε ο Πρόμαχος.

«Υπάρχει κάτι το περίεργο στην όλη ιστορία. Ίσως θάταν καλύτερα ν' απομακρυνθούμε.»

«*Μη λες ανοησίες, μάγισσα. Θα το πάρω αυτό το φορτίο. Είμαστε ήδη πολύ κοντά, άλλωστε!*»

Η Ραμίνα είδε, στην οθόνη της, ότι ο Πρόμαχος δεν υπερέβαλλε. Βρίσκονταν, όντως, πολύ κοντά.

Το μυαλό της άρχισε να δουλεύει γρήγορα.

Θα μπορούσε νάναι παγίδα;

Θα μπορούσαν να-;

Ύφανε ένα Ξόρκι Ανιχνεύσεως Ενεργειακών Όπλων-

Ένα ενεργειακό κανόνι!

Πρέπει να το είχαν κρυμμένο.

«Χίρμωντ! Στρίψε –*τόρα!*»

Αισθάνθηκε το *Νερόφιδο* να στρίβει, απότομα. Και, σχεδόν την ίδια στιγμή, το αισθάνθηκε επίσης να τραντάζεται. Αισθάνθηκε, μέσω των αισθητήρων του καθίσματός της, την ενεργειακή του ροή να αποσυντονίζεται για λίγο.

Πρέπει, όμως, να είχαν αποφύγει τη βολή του ενεργειακού κανονιού. Αν δεν την είχαν αποφύγει, θα τους είχε κόψει στα δύο.

«*Έχουν ενεργειακό κανόνι!*» άκουσε τη φωνή του Πρόμαχου μέσα από τον διάυλο. «*Κάτω απ'το νερό, τα καταραμένα σκυλόψαρα! Άλλαξε τη μορφή του σκάφους μας, Ραμίνα.*»

Η μάγισσα άρθρωσε τα λόγια για το Ξόρκι Μηχανικής Μεταβλητότητας.

—5.

Το υποβρύχιο είχε τη μορφή μακρύ μεταλλικού φιδιού, όπως υποδήλωνε το όνομά του. Τώρα, όμως, αυτή η μορφή άλλαζε καθώς το σκάφος αναδύοταν στην επιφάνεια του Ωκεανού, αποφεύγοντας τις ριπές από το υποβρύχιο ενεργειακό κανόνι. Το *Νερόφιδο* μετατράπηκε σ'ένα στρογγυλό πλοίο με κατάστρωμα που υψωνόταν κατά βούληση, σαν πλατφόρμα. Στη μπροστινή του μεριά διέθετε δύο μακρείς βραχίονες με νύχια στο πέρας τους, οι οποίοι χρησιμοποιούνταν για ν'αρπάζουν άλλα πλοία.

Κι αυτό ακριβώς έκαναν τώρα: απλώθηκαν και γαντζώθηκαν επάνω στα *Δόντια του Ωκεανού*, φέρνοντας τα δύο σκάφη κοντά.

Συγχρόνως, οι πειρατές είχαν όλοι συγκεντρωθεί σε μια εσωτερική αίθουσα του *Νερόφιδου*, και τώρα ανέβαιναν στο κατάστρωμά του, το οποίο υψωνόταν για να τους επιτρέψει να πηδήσουν εύκολα στα καταστρώματα του άλλου πλοίου.

Κραυγές και πυροβολισμοί.

Και η δυνατή φωνή του Χίρμωντ: «*ΚΑΙΠΕΤΑΝΙΕ, ΠΑΡΑΔΩΣΟΥ!* Παραδώσου και δε θα πεθάνετε εσύ και το πλήρωμα και οι επιβάτες σου! Μόνο ό,τι έχετε στ' αμπάρι θέλουμε! *Παραδώσου, Καπετάνιε!*» Το μακρύκαννο πιστόλι του πυροβόλησε, σωριάζοντας μια μισθοφόρο του σκάφους νεκρή.

Μια καταπακτή άνοιξε κι από μέσα πολεμιστές βγήκαν. Όχι απλοί φρουροί ενός εμπορικού πλοίου: μαχητές της Παντοκράτειρας, πάνοπλοι και προετοιμασμένοι.

«Μας περίμεναν, Καπ'τάνιε!» φώναξε ο Τάγκαμιρ ο Μικροφονιάς στον Χίρμωντ. «Μας περίμεναν, γαμώ τις μάνες τους!»

Οι πυροβολισμοί πολλαπλασιάστηκαν, και ο Πρόμαχος είδε γύρω του τους πειρατές του να χτυπιούνται και να πέφτουν, ουρλιάζοντας, κραυγάζοντας, και εξαπολύοντας κατάρες. Στον ώμο του ήταν γαντζωμένο το *κουάρταλ* του, ο Τρίπτερος, κι έβγαζε φοβισμένα γρυλίσματα, τρίζοντας τα μικρά του δόντια.

«Χίρμωντ, πρέπει να την κάνουμε!» φώναξε η Σεϊλίκρα η Φλογοπόδαρη, ενώ συγχρόνως πυροβολούσε με την καραμπίνα της, τραυματίζοντας έναν από τους Παντοκρατορικούς στο πόδι. «Φοράνε κι αλεξίσφαιρα, οι δαιμονοκεφαλισμένοι!»

Οι πολεμιστές της Παντοκράτειρας ζύγωναν τώρα από παντού, πυροβολώντας και πυροβολώντας και πυροβολώντας, και κραδαίνοντας σπαθιά εναντίον όσων έρχονταν κοντά τους.

Ο Χίρμωντ βρήκε τον εαυτό του περικυκλωμένο. Είδε έναν απ'τους παλιούς του συντρόφους, τον Κουράμνελ τον Αλλήθωρο, να σωριάζεται με αίματα επάνω στο στήθος. Τα μάτια του φανέρωναν ότι η ψυχή του είχε εγκαταλείψει το σώμα του.

Ο Τρίπτερος γρύλιζε, πετώντας πάνω απ'το κεφάλι του Χίρμωντ και πίσω απ'την πλάτη του. Ένας Παντοκρατορικός πολεμιστής ζύγωσε κι έκανε να σπαθίσει τον Πρόμαχο στα πλευρά· εκείνος απέφυγε το χτύπημα και τον κάρφωσε στο λαιμό.

Και τότε είδε κάποιον που αναγνώριζε. «Το σχεδιάζεις πολύ καιρό αυτό, ε, Διοικητή;» φώναξε, τρίζοντας τα δόντια.

«Με ξέρεις, όπως φαίνεται,» αποκρίθηκε ο Καντάρφιλ, «αλλά εγώ δεν ξέρω τ' όνομά σου.»

Ο Χίρμωντ ήταν έτοιμος να υψώσει το μακρύκαννο πιστόλι του και να πυροβολήσει τον Διοικητή της Φρουράς της Νουρβάλης, αλλά τότε αισθάνθηκε έναν έντονο πόνο στο δεξί πόδι. Γλίστρησε και έπεσε. Η σφαίρα του πήγε στον αέρα.

Κάποιος τον είχε πυροβολήσει.

«Πιάστε τον!» πρόσταξε ο Καντάρφιλ.

Ο Χίρμωντ προσπάθησε να σηκωθεί, ενώ οι πολεμιστές της Παντοκράτειρας μαζεύονταν γύρω του. Κάρφωσε το σπαθί του στην κοιλιά ενός· και δεν μπορούσε να το τραβήξει πίσω. Ξεθηκάρωσε το ξιφίδιο απ' τη μπότα του—

Ένα χτύπημα στο κεφάλι έκανε σκοτάδι να τυλίξει τα πάντα στον κόσμο του.

—6.

«*Μεταμόρφωσε το, μάγισσα! Φεύγουμε!*» ακούστηκε η φωνή του Τάγκαμιρ του Μικροφονιά μέσα από τον επικοινωνιακό διάυλο δίπλα στο κεφάλι της.

«Ο Πρόμαχος;»

«*Δεν ξέρω. Νομίζω τον σκότωσαν. Πρέπει να φύγουμε, τώρα! Θάρθουν πάνω στο Φίδι!*»

Η Ραμίνα'ταρ καταλάβαινε ότι ο Τάγκαμιρ δεν ήταν απλά υπερβολικός· είχε ξανακούσει ανθρώπους πανικόβλητους από την άσχημη έκβαση μιας μάχης. Άρθρωσε τα λόγια για το Ξόρκι Μηχανικής Μεταβλητότητας και άλλαξε μορφή στο *Νερόφιδο*, κάνοντάς το πάλι υποβρύχιο...

...το οποίο βούτηξε κάτω απ'τα αφρισμένα νερά και άρχισε ν'απομακρύνεται ολοταχώς από τα *Δόντια του Ωκεανού*.

Ξαφνικά, τραντάχτηκε.

Το κανόνι!

«Πρόσεχε το κανόνι!» είπε η Ραμίνα μέσω του δίαυλου. «Πρόσεχε το κανόνι!»

Καμία απάντησε δεν έλαβε, αλλά μπορούσε να αισθανθεί ότι το σκάφος κινιόταν με τη μέγιστη δυνατή ταχύτητα και, μάλιστα, πήγαινε ζικ-ζακ για να μη μπορούν οι εχθροί να το στοχεύσουν.

Τραντάχτηκε πάλι.

Και πάλι—

Τα φώτα γύρω απ' τη Ραμίνα έσβησαν· και μπορούσε να νιώσει την ενεργειακή ροή του *Νερόφιδου* να χάνει τον προσανατολισμό της. Εστιάστηκε στη χρήση της Μαγγανείας Κινήσεως, για να την επαναφέρει στη φυσιολογική κατάσταση.

Το σκάφος, ευτυχώς, ακόμα κινιόταν· δεν είχε καταστραφεί. Ζημιές, όμως, αναμφίβολα θα είχαν προκληθεί. Αυτή η τελευταία ριπή πρέπει να το είχε πάρει πολύ ξυστά.

Η Ραμίνα δεν τολμούσε ν' ανοίξει τα μάτια της, για να μάθει αν ο φωτισμός είχε επανέλθει ή για να κοιτάξει την οθόνη, να δει πόσο μακριά από τους εχθρούς βρίσκονταν· παρέμεινε εστιασμένη στη Μαγγανεία Κινήσεως. Ήταν πολύ σημαντικό αυτό τώρα. Τα υπόλοιπα ας τα φρόντιζαν οι άλλοι· ήταν δική τους δουλειά να πάρουν το *Νερόφιδο* μακριά χωρίς να το ακολουθήσουν τα *Δόντια του Ωκεανού*.

Κεφάλαιο Τρίτο:

Ο Αιχμάλωτος, η Μονόφθαλμη, η Δορκάδα, η Υπόσχεση των Φεγγαριών

—1.

Οι δύο φρουροί ανάγκασαν τον κοκκινόδερμο άντρα με τα μακριά, μπλε μαλλιά να γονατίσει (πράγμα όχι δύσκολο, αφού ήταν τραυματισμένος στον δεξή μηρό, κι ένας επίδεσμος ήταν πρόχειρα τυλιγμένος γύρω απ'το τραύμα). Τα χέρια του ήταν αλυσοδεμένα πίσω απ'την πλάτη του, και τα πόδια του ενώνονταν με μια αλυσίδα στον αστράγαλο. Το βλέμμα του ήταν άγριο, όπως ενός ελεύθερου ζώου που το έχεις ξαφνικά φυλακίσει και είναι έτοιμο να σου ξεσκίσει το λαιμό με τα ίδια του τα δόντια.

«Επιτέλους,» είπε ο Επόπτης, καθισμένος στον πέτρινο θρόνο της μεγάλης αίθουσας του Οικημάτων του, «έχουμε κάποια αποτελέσματα από εσένα, Διοικητή.»

Ο Καντάρφιλ, που στεκόταν πίσω απ'τον αιχμάλωτο, ανάμεσα στους φρουρούς του, δεν μίλησε, παραμένοντας ευθυτενής καθώς ατένιζε τον Αλέξανδρο Κηρόφωτο.

«Μόνο έναν, όμως, κατόρθωσες να πιάσεις;» ρώτησε ο Επόπτης.

«Υποχώρησαν όταν κατάλαβαν ότι δε θα μπορούσαν να μας νικήσουν, Αρχοντά μου. Οι πολεμιστές μου προσπάθησαν να αιχμαλωτίσουν άλλον έναν, αλλά, δυστυχώς, τον σκότωσαν. Ωστόσο, αυτός εδώ πρέπει νάναι ο αρχηγός τους. Τον είδα να δίνει διαταγές μέσα στη μάχη· και τον άκουσα, επίσης, να προστάζει τον Καπετάνιο των Δοντιών του Ωκεανού να παραδώσει ό,τι μετέφερε στο αμπάρι του.»

Ο Αλέξανδρος μειδίασε, εστιάζοντας το βλέμμα του στον Χίρμωντ. «Φαίνεται, λοιπόν, πως έχουμε στα χέρια μας έναν... αρχιπειρατή.» Το μειδίαμα χάθηκε από την όψη του. «Ποιο είναι το όνομά σου, βρωμόσκυλο;»

Ο Χίρμωντ έμεινε σιωπηλός.

Ο Αλέξανδρος δυνάμωσε τη φωνή του: «Σε ρώτησα: ποιο είναι το όνομά σου;»

«Θα σου πω τ' όνομά μου,» αποκρίθηκε ο Χίρμωντ, «όταν θα είναι το τελευταίο πράγμα που θ' ακούσεις.»

Ένας φρουρός –που φορούσε μαύρο γάντι με σίδερα στα δάχτυλα– τον χτύπησε δυνατά στο κεφάλι, κάνοντάς τον να σωριαστεί στο πάτωμα, με αίματα επάνω του.

«Ο... φίλος μας,» είπε ο Αλέξανδρος, «είμαι βέβαιος πως σύντομα θα γίνει πολύ πιο ομιλητικός. Ελπίζω μόνο να μην αναγκαστούμε να τον ταλαιπωρήσουμε πολύ...» Και ρώτησε πάλι τον Χίρμωντ: «Ποιο είναι το όνομά σου, ληστή;»

Εκείνος δεν απάντησε.

«Ο Επόπτης σού έκανε μια ερώτηση, γουρούνι!» γρύλισε ο φρουρός με το γάντι, αρπάζοντας τον Χίρμωντ από τα μαλλιά. «Απάντησέ του!»

«Πες στον Επόπτη σου να φιλήσει τον κόλο χοντρής χελώνας, που φαίνεται να ανήκει στο είδος του–»

Ο φρουρός τον γρονθοκόπησε κατα πρόσωπο, κι ο Χίρμωντ αισθάνθηκε τη μύτη του να σπάει κάτω από τα σίδερα του μαύρου γαντιού. Περισσότερα αίματα γέμισαν το πρόσωπό του. Διπλωμένος στο πάτωμα, έβηξε, φτύνοντας κι άλλο αίμα.

«Πάρτε τον από μπροστά μου!» πρόσταξε ο Αλέξανδρος, και οι φρουροί σήκωσαν τον κοκκινόδερμο πειρατή από κάτω και, τραβώντας τον και κλοτσώντας τον, τον έβγαλαν από την αίθουσα.

Ο Επόπτης έστρεψε το βλέμμα του στον Διοικητή της Φρουράς.

«Μην ανησυχείς, Αρχοντά μου,» είπε εκείνος, «θα μιλήσει. Θα μας αποκαλύψει, όχι μόνο το όνομά του, αλλά και πού κρύβονται οι άλλοι πειρατές.»

«Γιατί δεν τους ακολουθήσατε για να μάθετε;» απαίτησε ο Αλέξανδρος.

«Προσπαθήσαμε, όμως το υποβρύχιο τους αποδείχτηκε πολύ γρήγορο.»

«Υποβρύχιο... Επομένως, είχαμε δίκιο στις εκτιμήσεις μας, έτσι, Διοικητή;» είπε ο Αλέξανδρος, βάζοντας ένα διπλωμένο δάχτυλο

μπροστά στα παχιά του χείλη. «Έχουν, όντως, υποβρύχιο οι καταραμένοι πειρατές.»

«Χωρίς αμφιβολία, Άρχοντά μου.»

«Δε μπορεί, λοιπόν, να είναι τυχαίοι. Σίγουρα, η Επανάσταση τούς υποστηρίζει.»

«Το ίδιο πιστεύω κι εγώ, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε ο Καντάρφιλ, νεύοντας. «Και μάλιστα, δεν είναι ένα απλό υποβρύχιο: είναι μεταβαλλόμενο σκάφος. Μετατρέπεται σε στρογγυλό πλοίο, έτσι φτιαγμένο ώστε να τους εξυπηρετεί όταν θέλουν να πηδήσουν στο κατάστρωμα ενός караβιού.»

«Ναι,» είπε ο Επόπτης, «αναμφίβολα, δουλειά της Επανάστασης. Και θα έχουν και μάγο μαζί τους, αφού το σκάφος είναι μεταβαλλόμενο. Πρέπει οπωσδήποτε να εντοπίσουμε το άντρο τους, Διοικητή. Το πρόβλημα τούτο είναι μεγάλο.»

«Θα κάνω το παν, Άρχοντά μου. Ο αιχμάλωτος θα μιλήσει.»

—2.

Οι πειρατές ήταν στην παραλία και συζητούσαν αναμεταξύ τους. Ή, μάλλον, φωνασκούσαν. Τσακώνονταν. Δύο απ'αυτούς είχαν πιαστεί στα χέρια, και οι άλλοι έπρεπε να τους χωρίσουν· τον έναν αναγκάστηκαν να τον δέσουν και –αφού είδαν ότι ακόμα και τότε δε θα το βούλωνε– να τον φιμώσουν.

Ήταν μεσημέρι και, παρότι ένας ψυχρός άνεμος ερχόταν στο Ποντικονήσι, η ζέστη ήταν έντονη.

Η Ραμίνα'ταρ –που μέχρι στιγμής ήταν σιωπηλή, σε αντίθεση με τους υπόλοιπους– φώναξε για ν'ακουστεί: «Είναι τελικά νεκρός, ή δεν είναι; Ποιος μπορεί να μας πει με βεβαιότητα; Μπορεί να μας πει κάποιος;»

«Δεν είναι νεκρός, μάγισσα,» είπε ο Τάγκαμιρ ο Μικροφονιάς, ένας μαυρόδερμος άντρας με γαλανά μαλλιά, ο οποίος είχε αποκτήσει το παρωνύμιό του επειδή, όπως έλεγαν, είχε σκοτώσει τον πρώτο του άνθρωπο σε ηλικία έξι χρονών (με πιρούνι!). «Τους είδα να τον

τραβάνε μαζί τους, λιπόθυμο. Δε θα τονε τραβούσανε αν ήτανε νεκρός· σιγά μην του κάνανε και κηδεία. Ήτανε ζωντανός, σας λέγω!» φώναξε, κοιτάζοντας γύρω-γύρω τους υπόλοιπους πειρατές. «Ζωντανός!»

«Ναι, ζωντανός,» μούγκρισε η Νασίτλα η Μονόφθαλμη, μια ερυθρόδερμη πειρατίνα με μακριά, ξανθά μαλλιά· το παρωνύμιό της δε χρειαζόταν και πολλή φαντασία για να καταλάβει κανείς από πού το είχε πάρει, καθώς διέθετε μονάχα ένα μάτι: το άλλο ήταν κρυμμένο πίσω από μια μαύρη καλύπτρα. «Ζωντανός, επειδή έτυχε να δεις να τον τραβάνε μαζί τους οι Παντοκρατορικοί... Ακόμα κι αν ήταν τότε ζωντανός, εγώ σου λέω πως τώρα θάναι νεκρός!» φώναξε. «Δε θα τον έχουν αφήσει να ζήσει!» Ήταν γνωστό πως, από καιρό, η Νασίτλα επιθυμούσε την αρχηγεία ανάμεσα στους πειρατές· και επίσης, υποπτευόταν η Ραμίνα, τον τίτλο της Προμάχου της Επανάστασης.

«Δε μπορείς να βγάλεις τέτοιο συμπέρασμα!» διαφώνησε η Σεϊλίκρα η Φλογοπόδαρη, η οποία είχε πάρει το δικό της παρωνύμιο από το γεγονός ότι, όταν γιόρταζαν τις νίκες τους, χόρευε ξυπόλυτη μέσα σε φωτιές (και είχε επάνω στα πόδια της κάμποσα εγκαύματα για να το αποδείξει). Ήταν ψηλή, λιγνή, κοκκινόδερμη, και είχε μακριά, σγουρά, μαύρα μαλλιά. Ήταν, επίσης, γνωστό πως ήταν ερωμένη του Χίρμωντ. «Είναι ζωντανός!» φώναξε, εμφαστικά. «Είναι ζωντανός!»

«Η έτσι θα ήθελες—» της είπε η Νασίτλα, προτού τη διακόψει ο Βαράσγκιλ:

«Εσύ, πάντως, σίγουρα θα τον ήθελες νεκρό! Το ξέρουμε αυτό, όλοι εδώ πέρα!»

«Δε θέλω κανέναν σύντροφό μας νεκρό—»

«Λες ψέματα!»

Η Νασίτλα πετάχτηκε όρθια από την πέτρα όπου καθόταν, τραβώντας το σπαθί της. Ο Βαράσγκιλ ύψωσε ένα χοντρό, ξύλινο ραβδί με σίδηρο στο πέρας. Κανένας τους, όμως, δεν πρόλαβε να χιμήσει στον άλλο, καθώς οι υπόλοιποι τους άρπαξαν και τους τράβηξαν πίσω, και σύντομα αυτή η αναστάτωση είχε περάσει.

«Εγώ λέω πως είναι ζωντανός,» δήλωσε ένας άλλος πειρατής, που η Ραμίνα'ταρ δε θυμόταν το όνομά του. «Θα τον κρατήσουνε ζωντανό για να τους πει για εμάς.»

«Αυτό,» είπε η Ραμίνα, «είναι το πιο λογικό που έχει ακουστεί ως τώρα. Οι Παντοκρατορικοί, σίγουρα, θα θέλουν να μάθουν πού έχουμε το άντρο μας. Και θα είδαν ότι ο Χίρμωντ έδινε διαταγές κατά την επίθεση· γι'αυτό αιχμαλώτισαν εκείνον και όχι κάποιον άλλο. Κατάλαβαν ότι είναι αρχηγός μας και θεώρησαν ότι θα μπορεί να τους δώσει χρήσιμες πληροφορίες.»

Τα λόγια της τους έκαναν να σωπάσουν για μερικές στιγμές.

Μετά, η Νασίτλα είπε: «Δηλαδή, θα μας προδώσει!» Το μοναδικό της μάτι γυάλισε.

«Δεν είπα αυτό,» αποκρίθηκε αμέσως η Ραμίνα'ταρ, καθώς φωνές είχαν αρχίσει ν'ακούγονται από γύρω. «Είπα μόνο τι θα σκέφτηκαν οι άνθρωποι της Παντοκράτειρας.»

«Και τι νομίζεις ότι θα κάνει, μάγισσα;» τη ρώτησε ένας από τους πειρατές που βρίσκονταν κοντά στη Νασίτλα: ένας απ'αυτούς που ήταν φανερό ότι την υποστήριζαν.

Η Σειλίκρα είπε: «Δε θα μας προδώσει ο Χίρμωντ! Το ξέρετε αυτό!»

«Ακριβώς έτσι, να πούμε,» συμφώνησε ο Τάγκαμιρ. «Είναι Πρόμαχος της Επανάστασης εκτός από αρχηγός μας! Δε θα μας προδώσει, ρε! Δε θα μας προδώσει!»

«Αυτά είναι λόγια!» φώναξε η Νασίτλα. «Και ο Φέκταρελ δε ρώτησε εσάς. Ρώτησε τη μάγισσα.» Έστρεψε τη ματιά της στη Ραμίνα.

Εκείνη είπε: «Δε νομίζω ότι θα μας προδώσει. Όχι αμέσως, τουλάχιστον—»

Φωνές τη διέκοψαν: φωνές διαμαρτυρίας (*Όχι! Ο Χίρμωντ ποτέ δε θα μας προδώσει! Δες κουράδες λυκόχοιρου, μάγισσα!*), αλλά και φωνές που συμφωνούσαν (*Βλέπετε; είναι θέμα χρόνου! Θα μας πουλήσει! Θα έρθουν εδώ και θα μας επιτεθούν! Πρέπει να φύγουμε προτού έρθουν! Δεν είναι πια καλός γι'αρχηγός μας!*).

«Περιμένετε!» αναγκάστηκε να φωνάξει η Ραμίνα'ταρ, υψώνοντας το δεξί της χέρι. «Περιμένετε!» Στεκόταν ήδη όρθια και δε χρειαζόταν να σηκωθεί· τα μμποτοφορεμένα πόδια της βούλιαζαν μέσα στη μαλακή άμμο της παραλίας. «Μιλάτε πολύ, το ξέρετε;» τους είπε, όταν σώπασαν λιγάκι. «Μιλάτε πολύ και δε λέτε τίποτα.»

«Τι ξέρεις εσύ για μας, μάγισσα;» είπε κάποιος.

«Δεν είσαι καν από τη Φεινάρκια!» είπε μια άλλη.

Η Ραμίνα δεν το θεώρησε σκόπιμο να τους απαντήσει. «Ο Χίρμωντ δε θα μας προδώσει αμέσως. Αλλά, αν τον βασανίσουν, τότε δεν ξέρουμε τι μπορεί ν'αποκαλύψει και τι όχι. Οι άνθρωποι επηρεάζονται εύκολα από τα βασανιστήρια. Για όλους μας ισχύει αυτό! Μπορεί κανένας σας να πει ότι δε θα αποκάλυπτε το άντρο μας αν του έβγαζαν τα μάτια, αν του έσπαγαν τα δάχτυλα, αν έσχιζαν τις σάρκες του με ξυράφια, αν έπαιζαν παιχνίδια με το μυαλό του;»

Τώρα, κανένας δε μιλούσε.

«Το φαντάστηκα.» είπε η Ραμίνα'ταρ.

«Προτείνεις, λοιπόν, να φύγουμε από το νησί;» τη ρώτησε ο Βαράσγκιλ.

«Προτείνω να βοηθήσουμε τον Χίρμωντ να δραπετεύσει, προτού είναι πολύ αργά.»

«Σφυρίγματα στον άνεμο!» μούγκρισε η Νασίτλα η Μονόφθαλμη. «Δεν ξέρουμε καν αν είναι ζωντανός! Τι θα κάνουμε; Θα επιτεθούμε σ'ολόκληρη την πόλη; Θάναί σα να βάζουμε το κεφάλι μας μες στα σαγόνια καρχαρία!»

«Κουράδες!» είπε ο Τάγκαμπ. «Μπορούμε να το οργανώσουμε, και να τον πάρουμε από κει. Η μάγισσα θα μας βοηθήσει. Η μάγισσα έχει ξανακάνει τέτοια!» Έδειξε τη Ραμίνα'ταρ. «Είναι από τις Μαύρες Δράκαινες!»

«Δεν είμαι Μαύρη Δράκαινα,» τους είπε η Ραμίνα, σταθερά. «Τις βοηθούσα, όμως· ήμουν προσαρτημένη σ'αυτές—»

«Μπορείς να μας βοηθήσεις να πάρουμε τον Χίρμωντ από τους Παντοκρατορικούς, ή όχι;» τη διέκοψε η Σεϊλίκρα η Φλογοπόδαρη.

«Μπορώ να προσπαθήσω,» αποκρίθηκε η Ραμίνα. «Και πιστεύω πως πρέπει να προσπαθήσω. Είναι Πρόμαχος της Επανάστασης· δεν μπορούμε να τον αφήσουμε στα χέρια των ανθρώπων της Παντοκράτειρας. Ο Πρίγκιπας Ανδρόνικος δε νομίζω πως θα ήθελε να τον αφήσουμε.»

«Ποιος νοιάζεται για τον Πρίγκιπα Ανδρόνικο;» μούγκρισε ένας πειρατής προσκείμενος στη Νασίτλα. «Είναι μονάχα ένα παραμύθι...»

«Αυτό το παραμύθι μάς έδωσε το *Νερόφιδο*, σκατοκέφαλε!» του είπε ο Τάγκαμυρ ο Μικροφονιάς.

«Και έστειλε εμένα εδώ,» πρόσθεσε η Ραμίνα'ταρ. *Δυστυχώς, σκέφτηκε, μ'έστειλε εδώ, σ'εσάς. Έπρεπε να είχα διαφωνήσει.* «Αλλά, ανεξαρτήτως του τι πιστεύετε για τον Πρίγκιπα της Επανάστασης, τον Χίρμωντ πρέπει να τον βοηθήσουμε! Ποιοι συμφωνούν μαζί μου σ'αυτό;» φώναξε.

Κι αμέσως, πολλές φωνές συναίνεσης ακούστηκαν.

Ωστόσο, αρκετοί ήταν κι αυτοί που δε μίλησαν: κι ανάμεσά τους ήταν, αναμενόμενα, η Νασίτλα η Μονόφθαλμη.

«Χρειαζόμαστε πληροφορίες, πρώτα,» είπε η Ραμίνα'ταρ. «Πρέπει να μάθουμε πού ακριβώς τον έχουν, προτού επιχειρήσουμε να τον πάρουμε από κει.»

«Έχουμε συνδέσμους στη Νουρβάλη, μάγισσα,» της είπε ο Τάγκαμυρ.

«Το ξέρω.»

«Και ποιος θα επικοινωνήσει μαζί τους; Εσύ;» ρώτησε η Νασίτλα τη μάγισσα, αγριοκοιτάζοντάς την με το μοναδικό της μάτι.

«Ναι,» απάντησε απλά η Ραμίνα.

«Ο αρχηγός μας μόνο επικοινωνούσε μαζί τους,» είπε ο Φέκταρελ.

«Θα επικοινωνήσω εγώ τώρα· υπάρχει πρόβλημα μ'αυτό;»

Η Νασίτλα είπε: «Ισχυρίζεσαι, άρα, ότι είσαι τώρα *αρχηγός* μας, μάγισσα; Δε συμφωνήσαμε ποτέ σε τούτο!»

Κάμποσοι φώναξαν, εκφράζοντας την ίδια γνώμη.

Και ο Φέκταρελ είπε, δυνατά: «Επιπλέον, πήρες μια απόφαση που μόνο ο αρχηγός μπορεί να πάρει! Αποφάσισες ήδη ότι θα πάμε για τον Χίρμωντ.»

«Δεν το αποφάσισε μόνη της!» τόνισε ο Τάγκαμπρ.

«Δεν έχει σημασία με ποιον το αποφάσισε,» αντιγύρισε ο Φέκταρελ. «Ο αρχηγός τ' αποφασίζει αυτά, όχι ο καθένας!»

Φωνές ακούστηκαν, κυρίως από τους πειρατές που ήταν προσκείμενοι στη Νασίτλα.

«Η Νασίτλα θάπρεπε κανονικά νάναι αρχηγός μας τώρα!» φώναξε ο Φέκταρελ, δείχνοντας τη Μονόφθαλμη, η οποία καθόταν σε μια πέτρα, έχοντας το σπαθί της καρφωμένο στην άμμο και τα χέρια της με τα κοντά γάντια ακουμπισμένα επάνω στο μανίκι του. «Το αμφισβητεί κανένας αυτό;»

«Ο Χίρμωντ δεν είναι ξεγραμμένος, καταραμένο σκυλόψαρο!» φώναξε η Σεϊλίκρα. «Δεν είναι ξεγραμμένος! Και θα πάμε να τον σώσουμε—!»

«Δεν είναι αυτή μια απόφαση που θα την πάρεις εσύ!» τη διέκοψε η Νασίτλα, καθώς ορθωνόταν.

«Οι περισσότεροι θέλουμε να πάμε να τον—» άρχισε ο Τάγκαμπρ.

«Οι περισσότεροι;» φώναξε η Νασίτλα. «Δε βλέπω να είστε οι περισσότεροι! Κι επιπλέον, ποιος σάς είπε ότι έχει σημασία πόσοι λένε κάτι; Τι λέει ο Καπετάνιος σας έχει σημασία, βρωμόσκυλα του αφρού!»

«Δε συμφωνήσαμε ότι εσύ είσαι Καπετάνισσά μας!» γρύλισε ο Τάγκαμπρ.

«Ναι; Και ποιος είναι; Αυτή;» Έδειξε τη Ραμίνα. «Εγώ είμαι τώρα Καπετάνισσά σας, και αποφασίζω ότι δεν μπορούμε να επιτεθούμε στη Νουρβάλη· είναι αυτοκτονία! Θέλει κανένας να το αμφισβητήσει αυτό;» φώναξε, κοιτάζοντας γύρω-γύρω, τους συγκεντρωμένους πειρατές.

«Ναι,» είπε η Ραμίνα 'ταρ, «εγώ το αμφισβητώ.»

Το μάτι της Νασίτλα στένεψε. «Ίσως να μην το ξέρεις, μάγισσα, αλλά ανάμεσά μας μια τέτοια διαφορά τη λύνουμε με μονομαχία.»

«Ξέρω πώς λύνετε τις διαφορές σας,» δήλωσε η Ραμίνα.

Το μειδίαμα της Νασίτλα ήταν άγριο. «Θέλεις, δηλαδή, να μονομαχήσεις μαζί μου;» Ήταν φανερό πως υποτιμούσε τη μάγισσα, γιατί η διάπλαση της Ραμίνα'ταρ δεν έδινε την εντύπωση αθλητικής γυναίκας.

«Αν δεν υπάρχει άλλος τρόπος.»

Η Νασίτλα ήταν καχύποπτη. «Χωρίς κανένα από τα μαγικά σου, όμως!»

«Δε χρειάζομαι 'μαγικά' για ν'αντιμετωπίσω εσένα,» δήλωσε η Ραμίνα'ταρ.

Η Νασίτλα γέλασε. «Καλά, τότε. Κάντε κύκλο!» είπε στους άλλους.

Ο Τάγκαμιρ είπε, πλησιάζοντας τη Ραμίνα: «Είσαι σίγουρη; Είμαστε αρκετοί που θέμε να πάμε να σώσουμε τον Χίρμωντ· μπορούμε να τους βάλουμε κάτω τους άλλους.»

Η Ραμίνα κούνησε το κεφάλι. «Δε θέλω αιματοχυσία. Και δε χρειάζεται ν'ανησυχείς για μένα. Θα νικήσω.»

Ο Τάγκαμιρ φάνηκε παραξενεμένος από την αυτοπεποίθηση στη φωνή της. Και το ίδιο και πολλοί άλλοι έμοιαζαν παραξενεμένοι που η μάγισσα είχε αποφασίσει τόσο εύκολα να μονομαχήσει με τη Νασίτλα. *Με νομίζουν αδύναμη*, παρατήρησε η Ραμίνα, κοιτάζοντας τις όψεις τους. Δεν τους αδικούσε. Το σώμα της δε φανέρωνε ούτε δυνατή ούτε γρήγορη γυναίκα.

Η Νασίτλα θηκάρωσε το σπαθί της και, λύνοντας τη ζώνη της, την έδωσε σ'έναν πειρατή, ο οποίος της έδωσε ένα βαρύ ξύλινο ραβδί.

Ο Τάγκαμιρ έδωσε ένα παρόμοιο ραβδί στη Ραμίνα'ταρ, και της είπε να βγάλει ό,τι άλλο όπλο είχε επάνω της. Εκείνη υπάκουσε.

Τώρα, οι πειρατές είχαν σχηματίσει έναν αρκετά μεγάλο κύκλο γύρω από τις δύο γυναίκες που στέκονταν η μία αντίκρυ στην άλλη.

Η Ραμίνα και η Νασίτλα βάδισαν, συγχρόνως, προς το κέντρο του κύκλου.

«Μήπως θα ήθελες εξαρχής να παραιτηθείς;» ρώτησε η δεύτερη την πρώτη. «Θα σου ήταν πιο ανώδυνο.»

«Ήμουν έτοιμη να σε ρωτήσω το ίδιο,» αποκρίθηκε η Ραμίνα.

Η Νασίτλα μειδίασε. «Εντάξει· εσύ το ζήτησες.» Και επιτέθηκε με το ραβδί της, πηγαίνοντας για τα γόνατα της μάγισσας.

Η Ραμίνα απέκρουσε με το δικό της ραβδί, και προσπάθησε να χτυπήσει την αντίμαχό της στο κεφάλι. Η Νασίτλα έσκυψε, κι επιτέθηκε πάλι· η Ραμίνα απέφυγε το χτύπημα που πήγαινε για τα πλευρά της· και μετά, οι κινήσεις τους έγιναν ένας στρόβιλος επίθεσης, άμυνας, και απότομης αλλαγής θέσης.

Οι πειρατές κοίταζαν έκπληκτοι, χάσκοντας· κανένας δεν περίμενε ότι η μάγισσα θα πολεμούσε έτσι.

«Είσαι καλύτερη απ' ό,τι δείχνεις!» γρύλισε η Νασίτλα στη Ραμίνα.

«Σε προειδοποίησα.» Η μάγισσα δεν είχε καν λαχανιάσει· η αναπνοή της ακουγόταν κανονική, όπως πριν.

Οι επιθέσεις της Νασίτλα εντάθηκαν, αλλά ούτε ένα χτύπημα δεν κατάφερε πάνω στο σώμα της Ραμίνα'ταρ, είτε με το ραβδί της είτε κλοτσώντας είτε με γονατιές. Η μάγισσα έδινε, μάλιστα, την εντύπωση ότι την περιέπαιζε, καθώς οι δικές της επιθέσεις είχαν μειωθεί σε συχνότητα.

«Δε μπορείς να κάνεις τίποτα καλύτερο, χοντρή σκύλα;» φώναξε, ξέπνοα, η Νασίτλα.

«Δε μπορείς εσύ να κάνεις τίποτα καλύτερο;»

Το ραβδί της Νασίτλα διέγραψε ένα απότομο ημικύκλιο προς το κεφάλι της Ραμίνα· εκείνη το απέφυγε, λυγίζοντας όπισθεν, και, τεντώνοντας το πόδι της, χτύπησε την αντίμαχό της πίσω απ' τον αστράγαλο, ρίχνοντάς τη στην άμμο. Το ραβδί της κατέβηκε γρήγορα για να βρεθεί στο λαιμό της Νασίτλα, αλλά εκείνη είχε ήδη προλάβει να κυλήσει στο πλάι· και, γρυλίζοντας εξαγριωμένα, πετάχτηκε όρθια (τινάζοντας άμμο μαζί της) κι επιτέθηκε καρφωτά στη Ραμίνα, προσπαθώντας να την πετύχει στην κοιλιά. Εκείνη έκανε στο πλάι –το ραβδί πέρασε μερικά εκατοστά μπροστά απ' τη μέση της–, αλλά η Νασίτλα γύρισε τότε απότομα το χέρι της και χτύπησε τη μάγισσα καταπρόσωπο, ρίχνοντάς τη στην άμμο, ζαλισμένη. Το ραβδί της Ραμίνα, ωστόσο, δεν είχε φύγει απ' τις γροθιές της, κι απέκρουσε το ραβδί της Μονόφθαλμης καθώς ερχόταν καταπάνω της.

Η Ραμίνα κύλησε στο πλάι και τινάχτηκε όρθια. Απέκρουσε μια ψηλή επίθεση της αντίμαχού της και, γυρίζοντας την κάτω άκρη του ραβδιού της, τη χτύπησε στην κοιλιά. Η Νασίτλα διπλώθηκε, και η Ραμίνα την έσπρωξε με τον ώμο, σωριάζοντάς την στην άμμο. Έβαλε το μποτοφορεμένο πόδι της πάνω στον ώμο της Μονόφθαλμης και την άκρη του ραβδιού της στο λαιμό της.

«Νομίζω ότι τελειώσαμε,» είπε η Ραμίνα'ταρ, λιγάκι πιο λαχανιασμένη από πριν.

—3.

Ο μάγος καθόταν στην κουνιστή του πολυθρόνα, καπνίζοντας την πίπα του, η οποία περιείχε έναν καπνό με πολύ έντονη οσμή. Τα μάτια του ήταν σχεδόν κλειστά, και τα βλέφαρα φαίνονταν να τρεμοπαίζουν ανεπαίσθητα. Έμοιαζε ναρκωμένος, παρότι έφερνε, με αργές κινήσεις, την άκρη της πίπας στο στόμα του κάθε τόσο.

Μετά από κάποια ώρα, καθώς οι σκιές του απογεύματος είχαν βαθύνει, ελαφροί ήχοι από οπλές ακούστηκαν επάνω στο πέτρινο πάτωμα του πύργου του. Ήχοι που κάποιος θα νόμιζε ότι τους είχε ακούσει, αν δεν τους περίμενε.

Ο μάγος, όμως, τους περίμενε. Και ύψωσε το δαχτυλίδι του. Ο ήχος των οπλών δυνάμωσε. Μια παρουσία ήταν κοντά. Χίμησε καταπάνω στον μάγο, αόρατη αλλά αισθητή.

Ο κρύσταλλος πάνω στο δαχτυλίδι γυάλισε.

Η Ξέφρενη Δορκάδα των Σκοτεινών Δασών είχε επιστρέψει, και ο μάγος την *αφουγκράστηκε*.

«Χμμ...» σιγομουρμούρισε, καπνίζοντας. «Ωστε έτσι, ε; Ο Επόπτης μας έχει έναν καινούργιο αιχμάλωτο...»

Άφησε την πίπα του παραδίπλα, να σβήσει από μόνη της, και περίμενε να περάσει η επιρροή του χόρτου, για να μπορέσει να σηκωθεί άνετα από την πολυθρόνα του.

Όταν αυτό έγινε, στάθηκε στα πόδια του, ανέβηκε μια πέτρινη σκάλα, και πήγε μπροστά σ'ένα απ'τα παράθυρα του πύργου. Περιμένοντας την εμφάνιση των φεγγαριών, καθώς η νύχτα ερχόταν.

Είχαν πλησιάσει πολύ στις θέσεις που τα ήθελε. Ναι, δεν υπήρχε αμφιβολία πλέον ότι θα βρίσκονταν σύντομα εκεί όπου βρίσκονταν πριν από χίλια εκατόν έντεκα χρόνια...

Κεφάλαιο Τέταρτο:

*Ο Αιχμάλωτος στο Πέτρινο Κελί, οι Πειρατές στο Δωμάτιο
Τηλεπικοινωνιών, ένας Γέρο-Μάγος στη Μεγάλη Αίθουσα*

—1.

Τραβώντας τον από τις αλυσίδες του, τον πήγαν σ'ένα κελί κι άρχισαν να τον χτυπάνε με σιδερένια ρόπαλα και γάντια που είχαν επάνω τους σίδερα. Ύστερα, κλειδώνοντας την πόρτα του μικρού πέτρινου δωματίου, έφυγαν, αφήνοντάς τον μόνο. Διπλωμένο στο πάτωμα. Αιμόφυρτο. Ίσα που μπορούσε ν'αναπνεύσει· τα πλευρά του πονούσαν με κάθε εισπνοή και κάθε εκπνοή. Βήχοντας έφτυνε αίμα.

Στο κελί του έμπαινε φως μόνο από ένα μικρό, στενό παράθυρο με κάγκελα: γλιστρούσε σαν λιγνή λόγχη που σχίζει το σκοτάδι. Παντού στο πάτωμα υπήρχαν χαλίκια, χώμα, και βρομιά. Παραδίπλα, είδε κάτι που... ήταν σπασμένα δόντια. Μετά από μια στιγμή, διαπίστωσε ότι ήταν δικά του.

Βογκώντας, ανασηκώθηκε κι ακούμπησε την πλάτη του στον τοίχο. Τώρα, μπορούσε ν'αναπνεύσει λιγάκι πιο εύκολα. Έβηξε πάλι: χωρίς να φτύσει αίμα.

Μετά πρέπει να κοιμήθηκε, ή να λιποθύμησε, και ανάκτησε τις αισθήσεις του όταν άκουσε την πόρτα να ανοίγει. Ένας άντρας μπήκε στο κελί, μαζί με δύο άλλους οι οποίοι κρατούσαν ρόπαλα. Εκείνος ήταν μαυρόδερμος, εκείνοι είχαν δέρμα γαλανό.

«Είσαι πειρατής,» είπε ο μαυρόδερμος. «Ληστής των θαλασσών. Αυτά που έχουν οι άλλοι κερδίζει με τον ιδρώτα τους εσύ τα κλέβεις. Θα εκτελεστείς, παραδειγματικά. Εκτός αν ο Επόπτης αποφασίσει να σου δώσει χάρη. Κι αυτό ίσως να το κάνει μόνο αν φανείς συνεργάσιμος.»

Ο Χίρμωντ δε μίλησε.

«Πες μου πού είναι το άντρο των συντρόφων σου,» ζήτησε ο μαυρόδερμος.

Ο Χίρμωντ δε μίλησε.

Ο μαυρόδερμος ρώτησε τους γαλανόδερμους: «Τον χτυπήσατε τόσο δυνατά στ' αφτιά ώστε να τον κουφάνετε;»

«Δεν το νομίζω.»

Ο μαυρόδερμος άρπαξε τον Χίρμωντ απ' τα μαλλιά και τον έκανε να υψώσει το πρόσωπό του και να τον κοιτάξει. «Πες μου πού είναι το άντρο των συντρόφων σου.»

Ο Χίρμωντ έμεινε σιωπηλός· έτσι, τον ξυλοκόπησαν πάλι, κοπανώντας τον με σιδερένια ρόπαλα, και κάνοντάς τον να χάσει τις αισθήσεις του από τα χτυπήματα.

—Ένα μεγάλο πλοίο ερχόταν καταπάνω του, ένα πλοίο από ασσάλικι εκείνος ήταν δεμένος πάνω σ' έναν βράχο, μη μπορώντας να κινηθεί.

—Τα χέρια του ήταν βαριά σαν πέτρες και, παρότι προσπαθούσε απεγνωσμένα να κολυπήσει μέσα στη φουρτουνιασμένη θάλασσα, συνεχώς βυθιζόταν.

—Οι πειρατές γλεντοκοπούσαν στην παραλία. Φωνές αντηχούσαν, και γέλια. Κρατούσαν ποτά στα χέρια τους, μπουκάλια και κούπες. Η Σεϊλίκρα χόρευε μέσα στις φωτιές, ζυπόλυτη.

—Ένα αιματοβαμμένο κουφάρι έπεσε μπροστά στα πόδια του. Το κεφάλι ήταν χωρισμένο από το σώμα. Τα μάτια κοίταζαν άψυχα τον ουρανό. Ήταν ο παλιός του σύντροφος, ο Κουράμνελ ο Αλλήθωρος—

Άνοιξε τα βλέφαρά του, τρομαγμένος· είδε μια αργυρή δέσμη να σχίζει το σκοτάδι· είδε κάτι να φτερουγίζει εντός της. Μια μικροσκοπική μορφή, με δύο φτερά στην πλάτη κι ένα τρίτο ανάμεσά τους, άχρηστο αλλά υπαρκτό. Δύο πόδια και μια ουρά. Κι ένα χνουδωτό λοφίο γύρω απ' το ερπετοειδές κεφάλι.

Ο Χίρμωντ ανασηκώθηκε στον έναν αγκώνα. *Ο Τρίπτερος;*

Το *κουάρταλ* φτερούγισε μπροστά του.

«...Φύγε,» κατάφερε να του πει ο Χίρμωντ μέσα από σχισμένα χείλη. «Φύγε!... Να μη σε δουν!»

Ο Τρίπτερος έβγαλε ένα υπόκωφο γρύλισμα απ' τον μικρό του λαιμό.

«Φύγε!»

Ο Τρίπτερος πέταξε έξω απ'το κελί, βγαίνοντας ανάμεσα απ'τα κάγκελα του στενού παραθύρου. Χάθηκε μέσα στο ασημένιο φεγγαρόφωτο.

Νύχτα, σκέφτηκε ο Χίρμωντ. *Είναι νύχτα...* Κάθε σημείο του σώματός του πονούσε, αλλά ήξερε ότι οι άνθρωποι της Παντοκράτειρας δεν είχαν τελειώσει μαζί του. Τώρα άρχιζαν.

Το καλύτερο, ίσως, θα ήταν να αυτοκτονήσει...

...αν το έβρισκε αδύνατο να δραπετεύσει από εδώ.

Δεν μπορούσε, σε καμία περίπτωση, να προδώσει τους συντρόφους του. ΔΕΝ θα τους πρόδιδε.

Άρχισε να ψαχουλεύει τα σκοτάδια του κελιού του, παρά τον πόνο που αισθανόταν. Όλ'αυτά ήταν επιφανειακά χτυπήματα, εκτός από το τραύμα που είχε δεχτεί στη μάχη, προσπαθούσε να θυμίζει στον εαυτό του· δεν του είχαν σπάσει κανένα κόκαλο, ούτε τον είχαν τραυματίσει σοβαρά. Μελανιές μονάχα. Μελανιές.

Μετά από κάμποση ώρα, συμπέρανε ότι δεν υπήρχε τίποτα το αξιοσημείωτο εδώ μέσα: τίποτα που θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει για να δραπετεύσει. Λαχανιασμένος από τις προσπάθειές του, ξάπλωσε στο παγερό πέτρινο πάτωμα. Η αναπνοή του αντηχούσε έντονα μέσα στη σιγαλιά, και τα πλευρά του πονούσαν καθώς ανέπνεε.

—2.

Η Ραμίνα'ταρ δεν άργησε να μάθει ότι ο Χίρμωντ ήταν όντως –όπως είχε υποθέσει– στη Νουρβάλη. Οι κατάσκοποι της Επανάστασης που βρίσκονταν στην πόλη ανέφεραν ότι στους δρόμους συζητούσαν πως ένας πειρατής αιχμαλωτίστηκε, και πως τώρα ήταν στις φυλακές και τον βασάνιζαν για να πάρουν πληροφορίες.

Χρειαζόμαστε ένα σχέδιο, σκέφτηκε η Ραμίνα, βηματίζοντας μέσα στο δωμάτιο τηλεπικοινωνιών του άντρου των πειρατών. Γύρω της υπήρχαν πομποί, δίαυλοι, κονσόλες, και οθόνες. Από το παράθυρο

έμπαινε πρωινό φως, περνώντας μέσα από τη βλάστηση του Ποντικοησιού.

«Τι θα κάμνουμε, λοιπόν;» ρώτησε ο Τάγκαμιρ, έχοντας την πλάτη του ακουμπισμένη στον τοίχο και τα μυώδη χέρια του σταυρωμένα εμπρός του.

«Αυτό αναρωτιέμαι κι εγώ.»

«Έλεγεσ πως ήξερες!»

«Δεν είπα ότι ήξερα· είπα ότι θέλω να προσπαθήσω να τον σώσουμε. Πρέπει, όμως, να σκεφτώ. Εσύ έχεις καμια ιδέα;»

«Να μπούμε στα κρυφά στην πόλη μέσα στη νύχτα, να πάμε στη φυλακή, και να τον πάρουμε.»

«Αυτό ακριβώς θα περιμένουν ότι θα κάνουμε,» είπε η Ραμίνα'ταρ, παύοντας να βηματίζει.

«Τι άλλο *μπορούμε* να κάνουμε, μάγισσα;» ρώτησε ο Βαράσγκιλ. «Αυτός είναι ο μόνος τρόπος.» Ήταν καθισμένος σ'ένα σκαμνί, και η Σεϊλίκρα στεκόταν πλάι του. Κανένας άλλος δεν ήταν μέσα στο πέτρινο δωμάτιο.

«Ναι...» μουρμούρισε η Ραμίνα, «φαίνεται, όντως, να είναι ο μόνος τρόπος...» *Αν ήταν εδώ κάποια από τις Μαύρες Δράκαινες, τα πράγματα θα ήταν πολύ καλύτερα, πρόσθεσε νοερά. Δυστυχώς, καμία δεν είναι.* «Αλλά δεν είμαι βέβαιη ότι θα πιάσει. Κι επιπλέον, σίγουρα έτσι θα έχουμε πολλές απώλειες. Θα χρειαστεί να εμπλακούμε με τους φρουρούς.» Η Ραμίνα κάθισε στην καρέκλα μπροστά στη μεγάλη κονσόλα. «Χρειαζόμαστε έναν αντιπερισπασμό: κάτι που θα τραβήξει την προσοχή των Παντοκρατορικών μακριά από τις φυλακές της πόλης.»

«Σαν τι;» ρώτησε η Σεϊλίκρα.

«Δεν ξέρω ακόμα. Θα επικοινωνήσω με τους συνδέσμους μας και θα τους ρωτήσω. Θα τους πω να έχουν τ'αφτιά τους ανοιχτά και να με ειδοποιήσουν μόλις μάθουν κάτι που μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε.»

«Μέχρι τότε, ίσως νάναι πολύ αργά!» τόνισε η Σεϊλίκρα. «Μπορεί να τον έχουν σκοτώσει!»

Η Ραμίνα άναψε ένα τσιγάρο, σκεπτικά. «Όχι,» είπε, «δε θα τον σκοτώσουν τόσο γρήγορα. Θα θέλουν πληροφορίες από αυτόν, και είμαι βέβαιη ότι εκείνος δε θα τους τις δώσει αμέσως.»

«Θα συνεχίσουν να τον βασανίζουν, όμως!» σφύριξε η Σεϊλίκρα.

Η Ραμίνα μόρφασε, φυσώντας καπνό. «Ναι, αλλά αυτό δε μπορούμε να το αποφύγουμε. Το ξέρεις. Ο σκοπός μας τώρα είναι να καταφέρουμε να τον πάρουμε από κει μέσα· κι αν κινηθούμε βιαστικά και αποτύχουμε, δε θάχουμε δεύτερη ευκαιρία.»

—3.

Καθώς ο ήλιος έγερνε προς τη Δύση και κρυβόταν πίσω από τα άγρια βουνά, ο γέρος κοκκινόδερμος άντρας μπήκε στη μεγάλη αίθουσα του Οικήματος του Επόπτη. Ήταν ψηλός και λιγνός, με ξεθωριασμένα πράσινα μαλλιά και μακριά, επίσης ξεθωριασμένα πράσινα μούσια. Βαστούσε ένα μπαστούνι από λευκό ξύλο, με σκαλίσματα επάνω. Το πρόσωπό του ήταν γεμάτο ρυτίδες και αυλακώσεις, και είχε μια άσχημη, παλιά ουλή στ'αριστερό μάγουλο. Στα μάτια του υπήρχε μια γυαλάδα που διακρίνει κανείς σε ανθρώπους τρελούς.

Ο Αλέξανδρος Κηρόφωτος τον ήξερε. Τον είχε ξαναδεί. Ονομαζόταν Βακράντελ'λι και, όπως υποδήλωνε η κατάληξη του ονόματός του, ανήκε στο μαγικό τάγμα των Δεσμοφυλάκων. Οι Δεσμοφύλακες ήταν πολλοί στη Φεηνάρκια: εδώ είχαν την κύρια έδρα τους. Ο Αλέξανδρος ποτέ δεν τους είχε συμπαθήσει: τους θεωρούσε παράφρονες. Είχαν όλοι τους χάσει το μυαλό τους, σκλαβώνοντας θεούς, δαίμονες, και πνεύματα μέσα σε ειδικά κατασκευασμένα αντικείμενα. Και μόνο στη σκέψη αυτών των καταραμένων, ο Αλέξανδρος αισθανόταν τις τρίχες των χεριών του να ορθώνονται.

Επί του παρόντος, ατένισε τον μάγο αντίκρου του με καχυποψία, πίνοντας μια γουλιά κρασί από τη χρυσοποίκιλτη κούπα του, καθώς στεκόταν μπροστά από τον πέτρινο θρόνο.

«Τι θέλεις;» τον ρώτησε, χωρίς να τον καλησπερίσει. Η άφιξή του δε μπορούσε παρά να προμηνύει κάτι άσχημο. *Και δεν τον κάλεσα εγώ εδώ, τον δαιμονισμένο.*

«Άκουσα, Άρχοντα, πως έχεις προβλήματα με κάποιους πειρατές,» είπε ο Βακράντελ'λι.

«Τα προβλήματά μου, σύντομα, θα λυθούν, μάγε. Σε ρώτησα τι θέλεις εδώ.»

Ο Βακράντελ'λι γέλασε ξερά. «Νομίζεις ότι, επειδή έχεις πιάσει έναν τους, αυτό θα λύσει το πρόβλημά σου;»

Ο Αλέξανδρος τον αγριοκοίταξε. Ρεύτηκε και είπε: «Ξέρεις κάτι που δεν ξέρω;»

«Ξέρω πολλά που δεν ξέρεις, Άρχοντα, αλλά τα περισσότερα δε σε αφορούν.»

«Δε μ'αρέσουν οι ειρωνείες σου, γέρο!» μούγκρισε ο Αλέξανδρος, σφίγγοντας τη χρυσοποίκιλτη κούπα μέσα στη γροθιά του. «Είπες στους φρουρούς μου ότι έχεις κάτι σημαντικό να μου πεις, γι'αυτό σ'άφησαν να μπει. Πες μου, λοιπόν, ό,τι έχεις να πεις, και τα άλλα περιττεύουν!... *Τώρα, προτού χάσω την υπομονή μου μαζί σου.*»

«Μπορώ να σου δώσω ένα όπλο, για να πολεμήσεις αυτούς τους πειρατές και οποιονδήποτε άλλο εχθρό σου.»

«Σοβαρά, ε; Και τι όπλο είναι αυτό;»

«Ένα όπλο πανάρχαιο, ξεχασμένο μέσα στις ομίχλες των μύθων.»

«Νόμιζα ότι ήσουν μάγος, όχι τροβαδούρος,» μούγκρισε ο Αλέξανδρος, και κάθισε στον θρόνο του. «Δεν έχω όρεξη για παραμύθια απόψε.»

«Δε σου λέω παραμύθια!» Η φωνή του Βακράντελ'λι δυνάμωσε ξαφνικά. «Πριν από δεκάδες αιώνες, ο Θαρεσλούτκαλ κρύφτηκε κάτω από τα κύματα και κοιμήθηκε, μαγεμένος. Και οι σφραγίδες, λένε οι Περγαμηνές του Βιγλάτορα, μπορούν να σπάσουν μονάχα όταν τα τρία φεγγάρια σχηματίζουν τέλειο ορθογώνιο τρίγωνο στον ουρανό. Και τα φεγγάρια μας τώρα πλησιάζουν να φτάσουν σε ακριβώς αυτή τη θέση! Ο χρόνος μας είναι λίγος!»

Ο Αλέξανδρος παρατηρούσε τον μάγο συνοφρωμένος, με στενεμένα μάτια. *Τι... τι αρλούμπες λέει, ο παλαβός; Είναι με τα καλά*

του, ή να φωνάζω τους φρουρούς να τον πάρουν σηκωτό; «Τι θες να μου πεις ακριβώς; Ότι πρέπει να φυλάγομαι απ'αυτόν τον Θαρεσολου-τέτοιον πώς τον είπες; Είναι κάποιος μυθικός θεός, υποθέτω, σωστά; Κάποιος απ'τους Φηηνάρκιους δαίμονές σας.»

Ο Βακράντελ'λι κοπάνησε το πέρας του λευκόξυλου ραβδιού του, νευρικά, στο πάτωμα. «Σου είπα, Άρχοντα, ότι ήρθα να σου δώσω ένα όπλο, που μπορείς να χρησιμοποιήσεις εναντίον των τωρινών πειρατών αλλά και εναντίον οποιασδήποτε άλλης απειλής για την πόλη. Η Νουρβάλη είναι πανάρχαια. Πολύ πριν από τον ερχομό σου ήταν οικοδομημένη: πολύ πριν από τη δική μου γέννηση: πολύ πριν από τη γέννηση του παππού μου και του προπάππου μου: πολύ πριν ετούτη η διάσταση γίνει γνωστή ως Φηηνάρκια, ίσως!» Τώρα, είχε δυναμώσει τη φωνή του, κάνοντάς τη ν'αντηχεί μέσα στην αίθουσα. (Ο Αλέξανδρος είδε, με τις άκριες των ματιών του, τη σύζυγό του την Πηνελόπη να κρυφοκοιτάζει από την είσοδο ενός πλευρικού περάσματος. *Ποιος άλλος θάρθει να παρακολουθήσει την παράσταση; Να κόψω και εισιτήρια;*) «Στη Νουρβάλη κρύβονται μυστικά που δεν έχεις ποτέ φανταστεί, Άρχοντα. Υπάρχουν πράγματα να μαθευτούν, και να χρησιμοποιηθούν. Πράγματα θαμμένα μέσα στους αιώνες—»

«Και πού θες να καταλήξεις;» Ο Αλέξανδρος ήπιε μια γουλιά απ'το κρασί του.

«Ο Θαρεσλούτκαλ είναι ένα απ'αυτά τα θαμμένα και λησμονημένα. Τον αναφέρουν, όμως, οι Περγαμηνές του Βιγλάτορα! Γράφουν ότι κάποτε ήταν εδώ, μαζί μας, ως θεός-προστάτης της πόλης, και μετά κρύφτηκε κάτω απ'τα κύματα· και μόνο όταν τα τρία φεγγάρια σχηματίζουν τέλειο ορθογώνιο τρίγωνο οι σφραγίδες θα μπορέσουν να σπάσουν.

»Το όπλο για το οποίο σου μίλησα, Άρχοντα, είναι, ασφαλώς, ο Θαρεσλούτκαλ. Βοήθησέ με να τον αφυπνίσω και ποτέ ξανά δε θα χρειαστεί να φοβηθείς για την ασφάλεια της πόλης. Κανένας εχθρός δε θα μπορεί να κινηθεί μέσα στην περιοχή του Ωκεανού που της ανήκει.»

«Χμμμ.» Ο Αλέξανδρος τελείωσε το κρασί του. «Αφού αυτές οι σφραγίδες θα σπάσουν όταν τα φεγγάρια κάνουν τρίγωνο, σε τι χρειάζεσαι τη δική μου βοήθεια, μάγε;»

«Δεν είπα ότι θα σπάσουν· είπα ότι *μπορούν* να σπάσουν. Πρέπει κάποιος να καταδυθούν στον πυθμένα του Ωκεανού και να κάνουν τη δουλειά.»

«Ο πυθμένας του Ωκεανού είναι μεγάλο μέρος. Έχεις κάποια συγκεκριμένη περιοχή κατά νου;»

«Ασφαλώς και έχω! Είναι καταγεγραμμένη στις Περγαμηνές του Βιγλάτορα: σε αρχαίο μετρικό σύστημα, βέβαια, αλλά το έχω αποκωδικοποιήσει. Είναι τρία τέταρτα του μιλίου νοτιοανατολικά της πόλης.»

«Όχι και πολύ μακριά...» μουρμούρισε ο Αλέξανδρος. «Αν στείλω ανθρώπους να καταδυθούν εκεί πέρα, τι θα βρουν; Τις σφραγίδες;»

«Ναι.»

«Και τον δαίμονά σου θαμμένο από κάτω;»

«Οι σφραγίδες μπορούν να σπάσουν μόνο τη νύχτα που τα φεγγάρια θα έχουν σχηματίσει τέλειο ορθογώνιο τρίγωνο.»

«Ας πούμε ότι μ'ενδιαφέρει αυτό που λες,» είπε ο Αλέξανδρος· «ποιος μου εγγυάται ότι ο δαίμονάς σου δε θα προκαλέσει προβλήματα αντί να κάνει καλό στη Νουρβάλη;»

«Ο Θαραεσλούτκαλ ήταν προστάτης της πόλης, Άρχοντα,» αποκρίθηκε ο Βακράντελ'λι. «Ήταν προστάτης τότε και θα είναι προστάτης τώρα. Φτάνει να με βοηθήσεις να σπάσω τις σφραγίδες.»

«Θα το σκεφτώ.»

«Δεν υπάρχει χρόνος, Άρχοντα. Υπολογίζω ότι τα φεγγάρια θα έχουν σχηματίσει τέλειο ορθογώνιο τρίγωνο την επόμενη νύχτα.»

«Δε μου τα είπες αυτά και πολύ νωρίς, λοιπόν...»

«Έπρεπε να βεβαιωθώ.»

«Θα σε ειδοποιήσω αύριο για την απόφασή μου,» είπε ο Παντοκρατορικός Επόπτης. «Αφησέ με σε ησυχία τώρα.»

Και ο γέρο-μάγος με τα τρελά μάτια αποχώρησε από τη μεγάλη αίθουσα.

Κεφάλαιο Πέμπτο:

Η Επιχείρηση Διάσωσης, ο Αρχαίος Θεός, η Πόλη των Αγαλμάτων

—1.

Όταν ξαναήρθαν στο κελί του, του έκαναν την ίδια ερώτηση. *Πού είναι το άντρο των πειρατών; Πού κρύβονται οι σύντροφοί σου; Κι αφού πάλι έμεινε σιωπηλός, τον ρώτησαν το όνομά του. Τον ρώτησαν ποιος ήταν. Ούτε, όμως, αυτό τούς το είπε.*

Και ο μαυρόδερμος άντρας δήλωσε πως είχε αρχίσει να χάνει την υπομονή του, και πως ο Επόπτης επιθυμούσε γρήγορα αποτελέσματα. *Δε θα συνεχίσει να σε... φιλοξενεί εδώ χωρίς καλό λόγο, του είπε. Θα πας σύντομα να γνωρίσεις την κρεμάλα. Προσευχήσου, λοιπόν, σ'όποιον θεό πιστεύεις να περάσεις όση από την υπόλοιπη ζωή σου έχει απομείνει όσο πιο ανώδυνα γίνεται!* Έσκυψε, κρατώντας τον από τα μαλλιά, για να φέρει το πρόσωπό του κοντά στο δικό του. *Πράγμα που δε φαίνεται να προσπαθείς να πετύχεις.* Κοπάνησε, απότομα, το κεφάλι του κρατούμενου στον πέτρινο τοίχο του κελιού.

Οι δύο γαλανόδερμοι φρουροί έφεραν ένα μαγκάλι μέσα στο μικρό δωμάτιο, και το άναψαν. Ο μαυρόδερμος έβγαλε ένα μακρύ, πλατύ μαχαίρι και θέρμανε τη λεπίδα από πάνω του. Τους είπε να δέσουν καλά τον εγκληματία. Στον τοίχο. Εκείνοι, φυσικά, υπάκουσαν, κι ο κρατούμενος βρέθηκε με την πλάτη κολλημένη στις ψυχρές πέτρες. Τα ρούχα του τα έσκισαν· μονάχα μερικές λωρίδες κουρελιασμένου υφάσματος έμειναν να κρέμονται επάνω του. Το ηλιακό φως που περνούσε σαν λόγχη από το στενό παράθυρο έκανε το ιδρωμένο πορφυρόδερμο σώμα του να γυαλίζει.

Το μαχαίρι βγήκε από τις φλόγες, με τη λεπίδα του κοκκινισμένη.

Πού είναι το άντρο σας; ρώτησε πάλι ο μαυρόδερμος, κι ακούμπησε το όπλο του επάνω στο αριστερό μπράτσο του κρατούμενου.

Εκείνος γρύλισε.

Η οσμή της καμένης σάρκας γέμισε το μικρό δωμάτιο.

Ο μαυρόδερμος έκανε την ίδια ερώτηση, ξανά και ξανά· και κάθε φορά το μαχαίρι του άγγιζε το δέρμα του κρατούμενου, σχίζοντας και καίγοντάς το. Εκείνος, όμως, παρότι φανερά πονούσε, αρνείτο να μιλήσει· μονάχα γρυλίσματα έβγαιναν απ' το λαιμό του.

Στο τέλος, θα μας μιλήσεις, του είπε ο μαυρόδερμος. *Για να μας κάνεις να σταματήσουμε. Θα μας μιλήσεις. Γιατί να υποφέρεις τόσο;* Κι ακούμπησε το μαχαίρι –που είχε ξαναπυρακτώσει πάνω από το μαγκάλι– στο στομάχι του κρατούμενου.

Το σώμα εκείνου τραντάχτηκε, δεμένο καθώς ήταν στον τοίχο. Οι αλυσίδες στα χέρια και στα πόδια του κροτάλισαν, σφιγμένες γύρω απ' τους καρπούς και τους αστραγάλους του.

Πού είναι το άντρο των πειρατών; ρώτησε ο μαυρόδερμος, κι απάντηση δεν πήρε.

Έσφιξε την αριστερή, γαντοφορεμένη του γροθιά και την πίεσε ανάμεσα στους μηρούς του κρατούμενου, συνθλίβοντας τους όρχεις του. Τον ξαναρώτησε για το άντρο, ενώ εκείνος γρυλίζε· και ξανά, και ξανά, και ξανά. Απάντηση πάλι δεν πήρε.

Απομακρύνθηκε απ' τον δεμένο πειρατή και πήγε στο μαγκάλι, για να θερμάνει τη λεπίδα γι' ακόμα μια φορά. *Μη νομίζεις ότι έχεις πολύ χρόνο ακόμα,* είπε. *Τι πιστεύεις; Ότι θα έρθει κανένας να σε σώσει; Γέλασε. Κανένας δε θα έρθει! Ή, ακόμα κι αν έρθει, θα είναι ήδη πολύ αργά για σένα. Αν είσαι ζωντανός, θα εύχεσαι να ήσουν νεκρός!* Πήρε το μαχαίρι από τη φωτιά, κατακόκκινο όσο ποτέ πριν, και ζύγωσε τον κρατούμενο, πλησιάζοντας τη λεπίδα στο αριστερό του μάτι.

Όπως σου είπα, ο Επόπτης δεν έχει υπομονή. Ούτε κι εγώ έχω ιδιαίτερα πολλή. Πού είναι, λοιπόν, το άντρο σας;

Ο κρατούμενος τον έβρισε.

Ο μαυρόδερμος μειδίασε ψυχρά. *Τουλάχιστον, αυτή τη φορά μιλήσες. Έχεις, επομένως, άλλη μια ευκαιρία: Πού είναι το άντρο σας;*

Ο κρατούμενος δεν είπε τίποτα.

Και μετά, ούρλιαξε καθώς η λεπίδα έκλεψε το αριστερό του μάτι.

Εκείνη την ημέρα, οι βασανιστές του δεν ξαναήρθαν.

—2.

«Ναι, έχω νέα. Μου είπε ο ψαράς μας ότι κάτι πλοιάρια έχουν μαζευτεί στο λιμάνι και φαίνεται να ετοιμάζονται για κάτι. Επανδρώνονται, είπε.»

«Για μάχη;»

«Δεν είπε για μάχη. Μου είπε ότι δεν είδε να έχουν και πολλά όπλα. Και τα πλοιάρια είναι ιστιοφόρα· δεν είπε ότι έχουν ενεργειακές μηχανές και τέτοια, είπε ότι δεν έχουν ενεργειακές μηχανές. Είπε ότι πρέπει, μάλλον, να ετοιμάζονται για κάποιο κοντινό ταξίδι. Τέσσερα απ'αυτά, είπε. Με Παντοκρατορικούς επάνω. Έχουν σύνεργα για κατάδυση: έτσι είδε, έτσι μου είπε.»

«Γιατί, όμως, όλα τούτα θα έπρεπε να ενδιαφέρουν εμάς; Σου το είπε αυτό;»

«Όχι, δε μου το είπε αυτό. Μου τα είπε αυτά επειδή του φανήκανε περίεργα, γι'αυτό μου τα είπε.»

«Εντάξει. Ζήτησέ του να σε ενημερώσει αμέσως μόλις δει τα πλοιάρια να φεύγουν. Θέλω να ξέρω προς τα πού κατευθύνονται.»

«Μά'στα, αφεντικό,» αποκρίθηκε ο πειρατής που βρισκόταν στο έρημο νησί, και η επικοινωνία τους τερματίστηκε.

Η Ραμίνα'ταρ έκλεισε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό του άντρου των πειρατών κι ακούμπησε την πλάτη της στην ξύλινη καρέκλα, η οποία έτριξε. Αναστέναξε, σταυρώνοντας τα χέρια της εμπρός της. Σκεπτόμενη.

Τι μπορεί να συμβαίνει; αναρωτήθηκε. Πηγαίνουν κάπου για κατάδυση; Και: Θα μπορούσαμε, άραγε, αυτό να το χρησιμοποιήσουμε για να προκαλέσουμε τον αντιπερισπασμό που επιθυμούμε;

Οι άλλοι πειρατές ίσως να ήξεραν. Ίσως να ήξεραν πού πιθανώς να πήγαιναν τα πλοιάρια των Παντοκρατορικών.

Η Ραμίνα'ταρ σηκώθηκε απ'την καρέκλα και βγήκε απ'το δωμάτιο τηλεπικοινωνιών.

Κατέβηκε μια σκάλα λαξεμένη στους βράχους, διέσχισε έναν μικρό διάδρομο, κατέβηκε μια άλλη σκάλα από σχοινί και ξύλο, και

βρέθηκε στη μεγάλη αίθουσα του άντρου. Εδώ υπήρχαν τραπέζια, καρέκλες, μερικές ταπετσαρίες, χαλιά, και διάφορα πολύτιμα αντικείμενα που οι πειρατές είχαν κατά καιρούς αρπάξει.

Η Νασίτλα στράφηκε ν'ατενίσει τη μάγισσα: και η Ραμίνα'ταρ είχε παρατηρήσει πως, ύστερα από τη μονομαχία τους, η Μονόφθαλμη δεν την κοίταζε με μίσος ή εχθρότητα· αντιθέτως, την κοίταζε με κάποιο σεβασμό, σαν να πίστευε ότι παλιότερα είχε, πολύ κακώς, υποτιμήσει την αξία της.

Οι υπόλοιποι πειρατές που βρίσκονταν στο δωμάτιο –ανάμεσα στους οποίους ήταν ο Τάγκαμιρ ο Μικροφονιάς και ο Φέκταρελ– έπαψαν επίσης να κάνουν ό,τι άλλο έκαναν και ατένισαν τη Ραμίνα'ταρ. Αναμφίβολα, πίστευαν ότι τους έφερνε νέα.

Εκείνη, πηγαίνοντας να σταθεί στο κέντρο του δωματίου, τους είπε τι συνέβαινε στο λιμάνι της Νουρβάλης. Και τους ρώτησε τι μπορεί να σήμαινε. «Έχει ξανασυμβεί αυτό; Έχουν ξαναστείλει οι Παντοκρατορικοί τέτοια πλοιάρια;»

«Απ'όσο ξέρω, όχι,» απάντησε ο Τάγκαμιρ, κι οι υπόλοιποι συμφώνησαν.

«Πρέπει νάναι ειδική περίπτωση,» είπε η Νασίτλα. «Πρέπει να ψάχνουν για κάτι.»

«Κάποιο ναυάγιο;» υπέθεσε κάποιος.

«Δεν αποκλείεται,» είπε ο Φέκταρελ: που, σε αντίθεση με τη Νασίτλα, δεν έμοιαζε να έχει συμπαθήσει περισσότερο τη Ραμίνα'ταρ ύστερα από τη μονομαχία· το αντίθετο, μάλλον.

«Δεν έχω ακούσει για κανένα ναυάγιο πρόσφατα,» είπε ο Τάγκαμιρ.

«Ίσως νάναι παλιό το ναυάγιο.»

«Γιατί, όμως, να το αναζητούν;» έθεσε το ερώτημα η Νασίτλα.

Η Ραμίνα είπε: «Προτείνω να τους παρακολουθήσουμε. Ίσως αυτός να είναι ο αντιπερισπασμός που χρειαζόμαστε για να πάρουμε τον Χίρμωντ από τις φυλακές τους.»

«Δηλαδή, λες πως, αν επιτεθούμε στα πλοιάρια, θα τραβήξουμε την προσοχή τους αρκετά ώστε να γλιστρήσουν κάποιοι από μας μες στην πόλη και να τον σώσουν;» ρώτησε ο Τάγκαμιρ.

«Ακριβώς αυτό λέω. Ισχύει, όμως, μόνο σε περίπτωση που τα πλοiάρια δε θα πάνε μακριά.»

«Αν οι Παντοκρατορικοί ήθελαν να πάνε μακριά,» είπε η Νασίτλα, «δε θα χρησιμοποιούσαν ιστιοφόρα. Σίγουρα, έχουν και ταχύτερα σκάφη στη διάθεσή τους. *Ενεργειακά* σκάφη.»

Η Ραμίνα ένευσε. «Ναι, αυτό σκέφτηκα κι εγώ.»

«Να ετοιμάζουμε το *Φίδι*, λοιπόν;» ρώτησε ο Τάγκαμιρ, μοιάζοντας ανυπόμονος να ξεκινήσει.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Ραμίνα'ταρ. «Να το έχετε έτοιμο.»

—3.

Απόγευμα.

«Ο ψαράς λέει ότι ξεκίνησαν και πηγαίνουν νοτιοανατολικά. Αλλά δε χρειαζότανε να μου το πει· τους βλέπω από δω, με το κιάλι μου. Και χωρίς το κιάλι θα τους έβλεπα, δηλαδή. Τέσσερα πλοiάρια είναι, με πανιά. Κι έχουνε σταματήσει μεσοπέλαγα. Δεν ξέρω τι κάνουνε εκεί: μοιάζουνε να φτιάχνονται για βούτηγμα, όμως.»

«Πόσο μακριά από τη Νουρβάλη;»

«Δεν είναι μακριά. Λίγο πάνω από μισό μίλι, νομίζω, να πούμε... Ναι, κάπου κει. Θα τους ορμήσετε;»

«Το έχουμε κατά νου. Εσύ μείνε στη θέση σου.»

«Ναι, τα γνωστά...»

Η επικοινωνία τερματίστηκε, και η Ραμίνα'ταρ πληροφόρησε τους πειρατές ότι ήταν ώρα να ξεκινήσουν. Ορισμένοι θα έμπαιναν στο *Νερόφιδο* και θα πήγαιναν προς τα πλοiάρια, για να δουν τι γινόταν εκεί και να προκαλέσουν τον αντιπερισπασμό. Οι υπόλοιποι θα έμπαιναν σε βάρκες, θα έβγαιναν σε μια έρημη ακτή, και μετά θα γλιστρούσαν στη Νουρβάλη, μες στο σκοτάδι της νύχτας.

Η Ραμίνα θα ήθελε να είναι μ'αυτούς τους τελευταίους, αλλά, δυστυχώς, έπρεπε να μείνει στο *Νερόφιδο*. Χωρίς τη Μαγγανεία Κινήσεως, το μεταλλασσόμενο σκάφος ήταν αδύνατον να κινηθεί:

θα κατανάλωνε στιγμιαία όλη του την ενέργεια, ή ίσως ακόμα και να γινόταν έκρηξη.

Έπρεπε να είχαμε άλλον έναν μάγο! σκέφτηκε η Ραμίνα, γιατί πίστευε ότι, σίγουρα, οι πειρατές που θα έμπαιναν στην πόλη θα τη χρειαζόνταν. Δεν ήταν τόσο καλά εκπαιδευμένη όσο οι Μαύρες Δράκαινες, τις οποίες συντρόφευε, αλλά ήξερε να πολεμά και να κινείται σε εχθρικό έδαφος καλύτερα από οποιονδήποτε από αυτούς τους θαλασσόλυκους.

Θα μπορούσα, άραγε, να συνδυάσω δύο πράγματα; αναρωτιόταν, καθώς ετοιμαζόταν βιαστικά μέσα στο δωμάτιό της.

—4.

Το *Νερόφιδο* έφυγε από το Ποντικονήσι, ταξιδεύοντας υποβρυχίως προς τη Νουρβάλη. Οι βάρκες που μετέφεραν τους υπόλοιπους πειρατές ήταν ενεργοβόρες και είχαν την ίδια γενική κατεύθυνση· δεν πήγαιναν, όμως, στην πόλη: έπλεαν προς μια εγκαταλειμμένη παραλία η οποία ονομαζόταν «το Ακρογιάλι των Οστών», γιατί μικρότερα και μεγαλύτερα κόκαλα ήταν θαμμένα παντού κάτω απ'την άμμο της, μέσα και έξω απ'το νερό. Ορισμένοι έλεγαν ότι τούτο το μέρος τραβούσε νεκρούς απ'ολάκερο τον Ωκεανό, και τρεφόταν με τα οστά τους. Ορισμένοι άλλοι έλεγαν ότι τα κόκαλα που βρίσκονταν εδώ ανήκαν σε δαίμονες, πανάρχαιους και τρομερούς. Όλοι, όμως, θεωρούσαν το μέρος στοιχειωμένο, και το απέφευγαν.

Οι πειρατές το θεωρούσαν επίσης στοιχειωμένο (και, μάλιστα, κάποιοι απ'αυτούς ισχυρίζονταν πως είχαν δει τρομακτικά κι αποτρόπαια πράγματα να συμβαίνουν εδώ)· τώρα, όμως, η περιοχή τούς ήταν χρήσιμη για να αράξουν, και δε θα δίσταζαν να το κάνουν για να σώσουν τον Χίρμωντ. Παρότι κάμποσοι είχαν υποστηρίξει τη Νασίτλα τη Μονόφθαλμη, κανένας τους δεν είχε ξεχάσει τον Καπετάνιο τους, που τους είχε βοηθήσει όλους σε δύσκολες στιγμές. Πολλούς, δε, τους είχε γλιτώσει από τα χέρια των Παντοκρατορικών·

επομένως, δεν όφειλαν να του το ανταποδώσουν; Κι επιπλέον, πάντοτε τους οδηγούσε σε καλή λεία· τόσα λάφυρα είχαν συγκεντρώσει κάτω από την αρχηγεία του. Θα συνέβαινε το ίδιο με κάποιον άλλο; Ίσως... ή ίσως όχι. Όπως και νάχε, ο Χίρμωντ ήταν ο Χίρμωντ· κι αφού ήταν ακόμα ζωντανός, δε θ'άφηναν μερικά κωλοφαντάσματα να τους τρομάζουν και να τους σταματήσουν απ'το να τον πάρουν απ'τα χέρια των Παντοκρατορικών.

Οι δύο βάρκες έφτασαν στο Ακρογιάλι των Οστών καθώς είχε σουρουπώσει και οι σκιές είχαν πυκνώσει και πληθύνει, διεγείροντας τη φαντασία.

Οι ενεργειακές μηχανές σταμάτησαν, και μερικοί πειρατές βγήκαν απ'τα πλεούμενα (το νερό έφτανε ώς τους μηρούς τους) για να τα τραβήξουν στα ρηγά. Η μια καρίνα ακούστηκε να συναντά κάτι, κάποιο εμπόδιο.

«Τα κόκαλα!» αναφώνησε ο Ρίναμελ ο Μακροκάνης, που τραβούσε τη συγκεκριμένη βάρκα μαζί με τον Νάμελκον τον Μπιροπότη.

«Τραβάτε πιο δυνατά, ρε, κι αφήστε τις σάχλες!» μούγκρισε ο Τάγκαμιρ, που ήταν πάνω στη βάρκα. «Δε θα σας δαγκάσει κανένα κρανίο, παλιοκουφάλες!»

Ο Ρίναμελ κι ο Νάμελκον υπάκουσαν· η καρίνα ακούστηκε να γδέρνεται άγρια μέσα στα σκοτεινά νερά, αλλά η βάρκα ξεκόλλησε από εκεί όπου είχε κολλήσει, και σύντομα όλοι τους βρίσκονταν στα ρηγά. Εδώ, καθώς αποβιβάζονταν, τα κόκαλα φαίνονταν κάτω απ'τα πόδια τους. Γυάλιζαν ελαφρά στο φεγγαρόφωτο.

«Σκατά...» έφτυσε η Φιστάμα η Καρχαρίενα, «τούτο το μέρος μ'ανατριχιάζει.» Τράβηξε το πιστόλι της, κοιτάζοντας ολόγυρα, τις σκιές και τα σκοτάδια.

Μέσα από την άμμο της ακτής, πελώριοι βράχοι ξεπρόβαλλαν, κι ανάμεσα από τους βράχους φύτρωναν δέντρα με λυγιστούς κορμούς, στραβά κλωνάρια, και φυλλωσιές που, θροΐζοντας στον βραδινό άνεμο, έκαναν έναν στοιχειωτικό ήχο. Σκιές και σκοτάδια, παντού. Τα μάτια έβλεπαν ό,τι ήθελαν: ό,τι φοβόνταν.

«Ν'ανάψουμε καμια λάμπα,» πρότεινε ο Μπιροπότης.

«Μην ακούω εξυπνάδες!» είπε ο Μικροφονιάς. «Η επόμενη φαινή ιδέα που θα σούρθει μάλλον θάναι ν' αρχίσουμε να φωνάζουμε στους Παντοκρατορικούς σκύλους ότι είμαστε δω, ερχόμαστε να μπουκάρουμε στην πόλη, και ναρθούνε να μας πιάσουνε, ε;» Κούνησε το κεφάλι του, αγανακτισμένα. «Προχωράμε ήσυχα και όμορφα, και σκασμός από όλους σας.»

Ξεκίνησαν να διασχίζουν το Ακρογιάλι των Οστών.

—5.

Η Ραμίνα'ταρ, καθισμένη στην ειδική θέση του ενεργειακού κέντρου του *Νερόφιδου*, κοίταζε την οθόνη αντίκρου της, η οποία έδειχνε αυτά που εντόπιζαν οι ανιχνευτές του σκάφους.

«Εντάξει,» είπε στη Νασίτλα, μέσω του επικοινωνιακού διαύλου δίπλα στο κεφάλι της· «δεν πλησιάζουμε άλλο, ακόμα. Μπορεί να μας εντοπίσουν.»

«*Τέσσερα απλά πλοίαρια είναι. Λες κι αυτά νάχουν ενεργειακό κανόνι κι άλλες παράξενες ιστορίες από κάτω τους;*»

«Δεν το νομίζω. Αλλά μην ξεχνάς πως πρόκειται για αποστολή κατάδυσης. Ίσως να έχουν ρίξει δύτες μες στο νερό, και οι δύτες ίσως να μας δουν.»

«*Κι εμάς δε μας ενδιαφέρει να δούμε τι ψάχνουν στον πυθμένα;*»

«Μας ενδιαφέρει. Αλλά δε χρειάζεται να φέρουμε κοντά ολόκληρο το *Νερόφιδο* για να το μάθουμε.»

«*Δεν είμαστε δύτες, μάγισσα· πειρατές είμαστε. Οι περισσότεροι από μας δεν έχουν κάνει ποτέ κατάδυση.*»

«Το ξέρω, Νασίτλα. Εγώ, όμως, έχω κάνει: πολλές φορές.» *Ήταν μέρος της εκπαίδευσής μου, για να υπηρετήσω μαζί με τις Μαύρες Δράκαινες. Οι μάγισσες του τάγματος των Δρακαινών έπρεπε ν'ακολουθούν τις συντροφισσές τους σε κάθε είδους αποστολή: κι αυτό σήμαινε ότι έπρεπε να ξέρουν πώς να κινηθούν σε όλα τα περιβάλλοντα. Η Ραμίνα δεν είχε ποτέ της καμια ιδιαίτερη*

συμπάθεια για την κατάδυση, μα γνώριζε όσα ήξερε κι ένας έμπειρος δύτης.

«Θα πας εσύ;» έκανε η Νασίτλα.

«Ναι.»

«Και το Φίδι;»

«Θα χρειαστεί να μείνει χωρίς εμένα για λίγο.» Η Ραμίνα'ταρ σηκώθηκε απ'τη θέση της, παύοντας να χρησιμοποιεί, μέσα στο μυαλό της, τη Μαγγανεία Κινήσεως. Η χρήση της είχε νόημα μόνο όταν η μάγισσα βρισκόταν σε άμεση επαφή με την ενεργειακή ροή του σκάφους.

Τα βασικά συστήματα του *Νερόφιδου* (όπως τα ανιχνευτικά συστήματα, τα όπλα του, το σύστημα διατήρησης πίεσεως και αέρα) θα συνέχιζαν να λειτουργούν κανονικά, αλλά το υποβρύχιο δε θα μπορούσε πλέον να κινηθεί (όχι χωρίς *τεράστιο* ρίσκο), ούτε φυσικά να μεταμορφωθεί.

Η Ραμίνα'ταρ διέσχισε τους στενούς διαδρόμους του σκάφους – περνώντας δίπλα από οπλισμένους και έτοιμους για μάχη πειρατές– κι έφτασε στο πιλοτήριο, όπου βρίσκονταν η Νασίτλα κι ένας πειρατής που ονομαζόταν Νάρακαμ ο Καβουροχέρης. Μπροστά τους ήταν δύο παραλληλόγραμμα παράθυρα (τα μάτια του *Νερόφιδου*), απ'όπου φαίνονταν τα σκοτάδια του βυθού. Τους προβολείς του σκάφους, ασφαλώς, δεν τους είχαν ανάψει, για λόγους ασφαλείας.

«Τρελάθηκες, μάγισσα;» είπε η Μονόφθαλμη. «Τι θα γίνει αν σε χρειαστούμε;»

«Δε θα με χρειαστείτε για λίγο,» αποκρίθηκε η Ραμίνα. «Σε περίπτωση, όμως, που θέλετε να μου πείτε κάτι, ή που θέλω εγώ να πω κάτι σ'εσάς....» Πλησίασε την κονσόλα μπροστά στη Νασίτλα κι άρχισε να πατά διάφορα πλήκτρα, γρήγορα.

Η Μονόφθαλμη δεν είχε ιδέα τι μπορεί να έκανε η μάγισσα· δεν ήξερε παρά τα πολύ, πολύ βασικά για το χειρισμό του *Νερόφιδου*. «Τι κάνεις;» τη ρώτησε.

«Σου έφτιαξα ένα κωδικοποιημένο κανάλι επικοινωνίας. Το ονόμασα P-55, βλέπεις;» Η Ραμίνα έδειξε μια μικρή οθόνη που έγραφε P-55. «Όταν θέλεις να μου μιλήσεις, θα πατήσεις αυτό.»

Τα φώτα της Νουρβάλης έρχονταν ολοένα και πιο κοντά τους, καθώς ζύγωναν την πόλη, χωρίς οι ίδιοι να έχουν ανάψει κανένα φως· και ο Τάγκαμιρ, σε κάποια στιγμή, είτε έντονα: «Μη μιλά κανέναν σας από δω και πέρα! Ίσως να υπάρχουνε φρουροί που κρυφακούνε.»

«Είμαστε μακριά ακόμα, ρε Μικροφονιά,» αντιγύρισε ο Ρίναμελ.

«Σκασμός! Πρέπει να το συνηθίσετε, να πούμε, για να κλείσετε τα σαγόνια σας εσείς. Ησυχία!»

Αν και, στην πραγματικότητα, κανέναν δεν έκανε ιδιαίτερη φασαρία· μονάχα μερικά μουρμουρητά ακούγονταν, καθώς ο ένας πειρατής ψιθύριζε στον άλλο, κυρίως για να ξεορκίσουν τον φόβο τους για τα στοιχειά του μέρους.

Το Ακρογιάλι των Οστών τελείωσε μετά από λίγο· το είχαν περάσει. Κι εύκολα το κατάλαβαν, καθώς δεν μπορούσαν πλέον να αισθανθούν παλιά κόκαλα να τρίζουν κάτω απ'τα μποτοφορεμένα πόδια τους.

Τα φώτα της πόλης τώρα φαίνονταν από ακόμα πιο κοντά, και οι πειρατές βάδιζαν ανάμεσα σε πέτρες, με μεγάλη προσοχή, μη γλιστρήσουν και πέσουν.

Ο Τάγκαμιρ σταμάτησε για λίγο και έφερε ένα κιάλι στο δεξί του μάτι, κλείνοντας το αριστερό.

«Τι βλέπεις;» τον ρώτησε η Σεϊλίκρα η Φλογοπόδαρη.

«Φυλάκια,» απάντησε εκείνος.

«Ξέρουμε από πού θα πάμε, δεν ξέρουμε;»

«Ξέρουμε, αλλά δε βλέπεις να χάνουμε και τα μάτια μας ανοιχτά.» Κατέβασε το κιάλι του. «Ελάτε.» Ξεκίνησε πάλι να βαδίζει. «Το μόνο καλό τούτης της ιστορίας είναι ότι η Νουρβάλη δεν έχει τείχη για να σκαρφαλώσουμε. Άμα, όμως, μας δει ένας απ'τους καταραμένους Παντοκρατορικούς, κι άμα ειδοποιήσει τους άλλους, την κάτσαμε, παλικάρια και κοπελιές μου.» Τράβηξε τη βαλλίστρα του, οπλίζοντάς την. (Η Ραμίνα'ταρ τούς είχε συμβουλέψει να αποφύγουν τη χρήση πυροβόλων όπλων, γιατί έκαναν πολύ φασαρία· «αν χρειαστεί να σκοτώσετε, σκοτώστε με λεπίδια και βέλη· εκτός αν σας έχουν ήδη καταλάβει.»)

Αναπάντεχα, μέσα απ'το νυχτερινό σκοτάδι, καθώς ζύγωναν την πόλη, είδαν κάτι μικρό και φτερωτό να πετάγεται εμπρός τους, φωτιζόμενο από την ασημιά ακτινοβολία των φεγγαριών.

«Θεοί και δαίμονες!» αναφώνησε ο Τάγκαμιρ.

Η Φιστάμα η Καρχαριένα ύψωσε τη βαλλίστρα της, σημαδεύοντας το πλάσμα. Ο Μικροφονιάς, όμως, της κατέβασε αμέσως το όπλο.

«Ένα *κουάρταλ* είναι μονάχα.»

Το *κουάρταλ* έβγαλε αδύναμα γρυλίσματα, φτερουγίζοντας μπροστά τους.

«Ο Τρίπτερος!» είπε η Σεϊλίκρα. «Δείτε! έχει *τρία* φτερά στην πλάτη. Ένα ανάμεσα απ'τ'άλλα δύο. Είναι ο *Τρίπτερος*, του Χίρμωντ!»

Ο Τάγκαμιρ στένεψε τα μάτια, παρατηρώντας το φτερωτό πλάσμα που έκανε κύκλους εμπρός του. «Και μοιάζει να θέλει να τον ακολουθήσουμε.»

«Θα ξέρει πού έχουν τον Χίρμωντ,» είπε η Σεϊλίκρα.

«Αυτό το ξέρουμε κι εμείς. Στις φυλακές είναι.»

«Ίσως να ξέρει σε ποιο κελί είναι *ακριβώς*. Ίσως να μπορεί να τον μυριστεί.»

«Ναι, ίσως... Δε μπορούμε, όμως, τώρα να πλησιάσουμε άλλο. Πρέπει να περιμένουμε τον αντιπερισπασμό της μάγισσας. Κλείστε το και παρατηρείτε την πόλη.»

—7.

Η Ραμίνα βγήκε απ'το *Νερόφιδο* μαζί με τον Φράλδελ τον Βατραχομούρη, ο οποίος δήλωσε πως είχε ξανακάνει κατάδυση και ήθελε να έρθει μαζί της.

Κολύπησαν υποβρυχίως, χωρίς ν'ανάψουν τους φακούς τους. Ήταν κι οι δυο τους ντυμένοι με μαύρες στολές, και είχαν μάσκα στο πρόσωπο και μια φιάλη αέρα στην πλάτη.

Η Ραμίνα προσπάθησε να διακρίνει μέσα στα σκοτάδια τι μπορεί να έψαχναν οι Παντοκρατορικοί σε τούτο το μέρος· κι επίσης,

προσπάθησε να δει αν βρίσκονταν κι αυτοί εδώ, στον πυθμένα του Ωκεανού. Μα δεν είδε κανέναν· το φεγγαρόφωτο που περνούσε κάτω απ' το νερό δεν της φανέρωνε ανθρώπους: μονάχα φύκια, που ταλαντεύονταν στα υποθαλάσσια ρεύματα, και νυκτόβια ψάρια που τα μάτια τους γυάλιζαν.

Περίεργο, σκέφτηκε η Ραμίνα. Γιατί δεν έχουν αρχίσει τις καταδύσεις; Τι περιμένουν;

Άναψε τον φακό της και φώτισε τα υποθαλάσσια σκοτάδια. Είδε ψάρια να τρομάζουν από την τεχνητή ακτινοβολία και να φεύγουν. Ένα μαλάκιο απομακρύνθηκε ρίχνοντας μελάني πίσω του.

Δε φαίνεται να υπάρχει τίποτα το ασυνήθιστο σε τούτο το μέρος... εκτός αν είναι θαμμένο. Εκτός αν αναζητούν κάτι θαμμένο.

Αλλά γιατί δεν έχουν έρθει ακόμα για να το βρουν;

Τότε ήταν που πρόσεξε κάτι παράξενο: μια ακτινοβολία. Το φεγγαρόφωτο έμοιαζε, ξαφνικά, να είχε εστιαστεί. Τρεις ασημιές δέσμες φωτός τρυπούσαν τα βαθιά νερά και κατέληγαν στον πυθμένα, κάμποσα μέτρα απόσταση από τη Ραμίνα· τ'αυ και τον Φράλδελ.

Η μάγισσα έσβησε τον φακό της.

Ο Βατραχομούρης τής έκανε νόημα με το χέρι του: *Τι συμβαίνει;*

Η Ραμίνα τού απάντησε με τον ίδιο τρόπο: *Δεν ξέρω.*

Δύτες φάνηκαν να κατεβαίνουν από την επιφάνεια του Ωκεανού, σα να περίμεναν κάποιου είδους μυστηριώδες σύνθημα από το φεγγαρόφωτο για να ξεκινήσουν τη δουλειά τους. Τέσσερις ήταν, και ανάμεσά τους κρατούσαν μια στρογγυλή συσκευή με μουσούδα που κοίταζε προς τα κάτω. Από ένα άκρο της συσκευής ξεκινούσε ένα χοντρό καλώδιο, το οποίο έφτανε ως την επιφάνεια κι έβγαινε από το νερό.

Ενεργειακό κανόνι μικρής εμβέλειας, παρατήρησε η Ραμίνα. Ορισμένοι το ονόμαζαν και ενεργειακό τρυπάνι, γιατί χρησιμοποιείτο κυρίως, όχι για μάχη, αλλά για να ανοίγει τρύπες ή να σπάει εισόδους που είχαν μπλοκάρει.

Είχα δίκιο: κάτι θέλουν να ξεθάψουν.

Έκανε νόημα στον Φράλδελ να την ακολουθήσει, και κολύμπησε προς τα εκεί όπου εστιαζόταν το φεγγαρόφωτο: προς το μέρος, δηλαδή, όπου πήγαιναν και οι δύο.

Τι είδους παράξενο φαινόμενο είναι τούτο; αναρωτήθηκε η Ραμίνα'ταρ. Έχει ξανασυμβεί; Είναι γνωστό ανάμεσα στους Φεηγάρκιους; Πώς φαίνονται τώρα τα φεγγάρια στον ουρανό; Έχουν αλλάξει κάπως, ή είναι ίδια και μονάχα εδώ παρατηρείται η διαφορά;

Η Ραμίνα και ο Φράλδελ κρύφτηκαν πίσω από ένα κοράλλι, γύρω απ'το οποίο υπήρχε ένα δάσος από φύκια. Ένα μαλάκιο άνοιξε το μοναδικό του μάτι και τους κοίταξε· ύστερα, το έκλεισε πάλι.

Η Ραμίνα παρατήρησε ότι οι δέσμες φεγγαρόφωτου κατέληγαν η καθεμία πάνω σ'ένα συγκεκριμένο σημείο του βυθού: και τα σημεία αυτά βρίσκονταν το ένα σχετικά κοντά στο άλλο, σχηματίζοντας νοητό τρίγωνο.

Οι Παντοκρατορικοί δύτες ήταν τώρα στον πυθμένα.

Η Ραμίνα άκουσε τη φωνή της Νασίτλα μέσα από τον πομπό στο εσωτερικό της μάσκας της: «*Τι κάνεις εκεί έξω; Είσαι καλά;*»

«*Ναι. Επιστρέφω σύντομα. Οι Παντοκρατορικοί έχουν έρθει να ξεθάψουν κάτι και θέλω να δω τι είναι.*»

Οι δύτες πήγαν στο ένα από τα σημεία που φώτιζε το φεγγαρόφωτο, ύψωσαν το ενεργειακό τους τρυπάνι από πάνω του, και εξαπέλυσαν μια καταστροφική δέσμη ενέργειας. Το έδαφος του πυθμένα θρυμματίστηκε και χώμα σηκώθηκε, κρύβοντας τους Παντοκρατορικούς από τη Ραμίνα. Το μόνο που διέκρινε τώρα ήταν τα φώτα τους.

Όταν τα υποθαλάσσια ρεύματα παρέσυραν το χώμα, και η θολούρα καταλάγιασε κάπως, η μάγισσα είδε τους δύτες να φεύγουν και να πηγαίνουν στο δεύτερο από τα τρία φωτιζόμενα σημεία. Επίσης, παρατήρησε ότι η μία από τις τρεις δέσμες φεγγαρόφωτου είχε εξαφανιστεί.

Πώς είναι δυνατόν; Αν πρόκειται για φυσικό φαινόμενο, πώς είναι δυνατόν;

Οι δύτες χρησιμοποίησαν πάλι το ενεργειακό τους τρυπάνι, και το έδαφος του πυθμένα έσπασε για δεύτερη φορά. Θολούρα απλώθηκε.

Η Ραμίνα περίμενε.

«*Τι συμβαίνει;*» τη ρώτησε η Νασίτλα. «*Δε βλέπω καθαρά από εδώ, αλλά μπορώ να διακρίνω ότι έγινε... κάτι σαν υποθαλάσσια έκρηξη, νομίζω.*»

«Περίπου. Δεν κινδυνεύουμε, όμως. Περίμενε.»

Η δεύτερη δέσμη φεγγαρόφωτου είχε σβήσει.

Οι τέσσερις δύτες πήγαν εκεί όπου έδειχνε η τρίτη και τελευταία δέσμη. Εστίασαν το ενεργειακό τους τρυπάνι και έβαλαν. Το έδαφος διαλύθηκε ξανά, και χώμα σηκώθηκε—

Κι αμέσως μετά, ακόμα περισσότερο χώμα—

Οι φακοί έφυγαν απ'τα χέρια τους—

Μια πελώρια μαυρίλα φάνηκε να αναδύεται από τον πυθμένα του Ωκεανού—

Η Ραμίνα τ'αρ κοίταζε έκπληκτη. *Τι έκαναν; Τι έκαναν!*

Χώματα και θραύσματα πέτρας ήρθαν προς εκείνη και τον Φράλδελ, μαζί με ψάρια και μαλάκια που παρασέρνονταν από τα ισχυρά υποθαλάσσια ρεύματα που είχαν απρόσμενα δημιουργηθεί.

Η Ραμίνα αισθάνθηκε να παρασέρνεται επίσης, και, μέσα στη θολούρα και στον χαλασμό, έχασε τον Βατραχομούρη από τα μάτια της.

Δεν μπορούσε να ελέγξει την κατεύθυνση προς την οποία πήγαινε.

Η φωνή της Νασίτλα από τον πομπό της μάσκας της: «*Μάγισσα; Τι γίνεται εκεί έξω; –Έλα πίσω! Έλα πίσω στο Φίδι!*»

Η ισχύς των ρευμάτων, όμως, είχε δυναμώσει· η Ραμίνα είχε χάσει κάθε αίσθηση προσανατολισμού· ένιωθε σαν φύλλο που το παρασέρνει ο άνεμος—

—χτύπησε σε κάτι βράχους—

—ένα πελώριο ψάρι πέρασε από δίπλα της, σχίζοντας με τα πλευρικά του πτερύγια ένα κομμάτι απ'τη στολή της και τραυματίζοντάς την, καθώς έφευγε τρομαγμένο—

—η μάσκα της, μέσα στην αναταραχή, γλίστρησε από το πρόσωπό της και χάθηκε—

—8.

Στο λιμάνι της Νουρβάλης, οι κάτοικοι και οι ταξιδευτές είδαν μια πελώρια μορφή να σηκώνεται μέσα από τα κύματα του Ωκεανού, κρύβοντας τον νυχτερινό ουρανό πίσω της. Ένας γίγαντας, με πετσι γκρίζο σαν ψαριού, και λέπια που αντανακλούσαν το φεγγαρόφωτο. Τα μάτια του γυάλιζαν μ'ένα τρομαχτικό, λευκό φως. Η μορφή του θύμιζε ψάρι και ερπετό, συγχρόνως. Κολύμπησε γρήγορα προς την πόλη, τινάζοντας το νερό γύρω του, δημιουργώντας πανύψηλους πίδακες γεμάτους αφρό, και βρυχούμενος: οι βρυχηθμοί του αντηχούσαν στον άνεμο και μεταφέρονταν στους δρόμους της Νουρβάλης σα να είχαν δική τους ζωή, ξυπνώντας τους πάντες στην πόλη και γεμίζοντάς τους μ'έναν ανείπωτο απόκοσμο τρόμο.

Ο γίγαντας έφτασε στο λιμάνι ταχύτερα απ'ό,τι θα μπορούσε ποτέ να φτάσει οποιοδήποτε σκάφος, οσοδήποτε τεχνολογικά εξελιγμένο· και η μορφή του τώρα έγινε πιο ευδιάκριτη στους περίτρομους ανθρώπους που είχαν την κακοτυχία να βρίσκονται εδώ ετούτη τη μοιραία νύχτα. Το πλάσμα, είδαν, ήταν τόσο πλατύ που μπορούσε άνετα να αγκαλιάσει ολόκληρο το λιμάνι, απ'άκρη σ'άκρη· το ένα μπροστινό του πόδι ακούμπησε στη βόρεια μεριά του λιμανιού, και το άλλο πόδι στη νότια: μέλη γεμάτα λέπια, και με νύχια τόσο μακριά όσο ήταν ένας άνθρωπος στο ύψος. Δεξιά κι αριστερά του σώματος του γίγαντα υπήρχαν πελώρια πτερύγια από σκληρή μεμβρανώδη ύλη. Το κεφάλι του ήταν επίμηκες και μακρύ, κι από το σαγόνι του κρέμονταν μούσια σαν αυτά ορισμένων ψαριών.

Ένας μεθυσμένος ναύτης, που ατένιζε το πλάσμα κοκαλωμένος από τρόμο, συνάντησε τα κατάλευκα μάτια του, και το σώμα του έμεινε ακίνητο. Για πάντα. Μετατράπηκε σε πέτρα, από πάνω ως κάτω. Έγινε άγαλμα, με μια τρομοκρατημένη όψη στο πρόσωπό του κι ένα μπουκάλι στο αριστερό του χέρι.

Το λιμάνι είχε ήδη αρχίσει ν'αδειάζει· κάτοικοι και ταξιδιώτες έτρεχαν να φύγουν, ουρλιάζοντας.

Και όσοι, από ατυχία, συναντούσαν το βλέμμα του γίγαντα πέτρωναν, όπως εκείνος ο ναύτης.

—9.

«Θεοί και δαίμονες!» αναφώνησε ο Τάγκαμιν. «Όταν είπε η μάγισσα ότι θα έκανε αντιπερισπασμό, δεν περίμενα κάτι τέτοιο!» Κοιτούσε το πανύψηλο τέρας με το κιάλι του, κι οι άλλοι πειρατές το κοίταζαν επίσης, είτε με κιάλια είτε όχι. Εξάλλου, πραγματικά, τα κιάλια δεν ήταν απαραίτητα· το δύσκολο ήταν να μην δεις κάτι τόσο *πελώριο*.

«Δεν μπορεί να το έφερε η μάγισσα αυτό!» είπε ο Βαράσγκιλ, και η φωνή του έτρεμε.

«Ό,τι κι αν είναι,» είπε η Σεϊλίκρα, «πρέπει σίγουρα νάχει τρομάξει τους Παντοκρατορικούς· πάμε γρήγορα να πάρουμε τον Χίρμωντ!»

Οι πειρατές κινήθηκαν μέσα στα σκοτάδια, κατευθυνόμενοι προς την πανικόβλητη Νουρβάλη.

—10.

Η Ραμίνα σταμάτησε, αμέσως, να αναπνέει.

Διότι, αν ανέπνεε, θα τραβούσε μονάχα νερό στα πνευμόνια της και δε θ'αργούσε να πεθάνει.

Η μάσκα είχε φύγει απ'το πρόσωπό της· αλλά, ευτυχώς, αισθανόταν ότι η φιάλη με τον αέρα βρισκόταν ακόμα στην πλάτη της. Έπιασε το σωληνάκι και το έφερε στα χείλη της. Τώρα, είχε πάλι αρκετό αέρα για να επιστρέψει στο *Νερόφιδο*.

Έπρεπε μονάχα να το βρει μέσα στη θολούρα. Δε θα ήταν, όμως, και πολύ δύσκολο, υπέθεσε, και ξεκίνησε να κολυμπά.

Εκείνο το ψάρι είχε τραυματίσει, με το άγριο πτερύγιό του, την αριστερή της μεριά, από τον μηρό μέχρι λίγο πιο πάνω απ'τη μέση· μα το τραύμα δεν ήταν παρά επιφανειακό: η μάγισσα μπορούσε άνετα να κινηθεί, παρά το τσούξιμο που αισθανόταν εξαιτίας του αλμυρού νερού παντού γύρω της.

Από κάπου είδε δυνατό φως. Προβολείς.

Η ηλίθια! σκέφτηκε. *Δεν ήταν ανάγκη να το κάνει αυτό.* Η Νασίτλα μπορεί να πρόδιδε τη θέση τους έτσι.

Η Ραμίνα κολύπησε γρήγορα προς το φως, και συνάντησε το *Νερόφιδο*. Πλησίασε την ειδική πλευρική θύρα που ήταν ακόμα ανοιχτή και μπήκε σ'έναν θάλαμο γεμάτο νερό. Από ένα στρογγυλό παραθυράκι μπορούσε να δει έναν πειρατή να την κοιτάζει. Η θύρα πίσω της έκλεισε αυτόματα, το νερό έφυγε από το δωμάτιο, και μια άλλη θύρα αντίκρυ της άνοιξε.

Η Ραμίνα βάδισε μέσα στο υποβρύχιο, βγάζοντας το σωληνάκι της φιάλης απ'το στόμα της.

«Πού είναι ο Βατραχομούρης;» τη ρώτησε ο Φέκταρελ.

«Δεν ξέρω. Τον έχασα.»

«Τι έγινε εκεί έξω; Σας έριξαν ενεργειακές ριπές;»

«Όχι. Κάτι βγήκε απ'τη θάλασσα. Απ'τον πυθμένα. Κάτι που ήταν θαμμένο. Πηγαίνω στο ενεργειακό κέντρο τώρα· πρέπει να ξεκινήσουμε, να αναδυθούμε.» Είχε ήδη βγάλει τη φιάλη απ'την πλάτη της, και τώρα έβγαζε τη στολή της. Χωρίς να ρίξει άλλα ρούχα επάνω της, και χωρίς να καθίσει να περιποιηθεί το τραύμα της, έτρεξε προς το ενεργειακό κέντρο.

—11.

Ο γίγαντας προχώρησε μέσα στους δρόμους της Νουρβάλης, προσέχοντας –παραδόξως– να μην γκρεμίσει τα οικήματά της, σέρνοντας την κοιλιά του επάνω στις οροφές τους, αγκαλιάζοντάς τα με τα μπροστινά πόδια του. Ορισμένα, όμως, έμοιαζαν, για κάποιον λόγο, να μην του αρέσουν, και τα διέλυε με χτυπήματα των ποδιών του, του κεφαλιού του, ή της ουράς του, που ήταν σαν ουρά ψαριού.

Και, από όπου περνούσε ο γίγαντας, η βλάστηση –τα βρύα, τα μούσκλια, και οι κάθε λογής πρασινάδες που φύτρωναν πάνω στους τοίχους– μεγάλωνε, πολλαπλασιαζόταν, τυλίγοντας τα οικήματα, κλείνοντας τις πόρτες και τα παράθυρά τους, *πνίγοντάς τα* μέσα της.

Ενώ, συγχρόνως, τα μάτια του αρχαίου δαιμονικού θεού γυάλιζαν με δυνατό λευκό φως, κι όποιος άνθρωπος στρεφόταν να τα κοιτάξει μετατρέποταν σε άγαλμα: το δέρμα του και τα ρούχα του και τα αντικείμενα που κρατούσε γίνονταν όλα πέτρα. Πέτρα, σαν αυτές που βρίσκει κανείς στις ακροθαλασσιές του Ωκεανού της Φειηνάρκια.

Οι κάτοικοι και οι ταξιδιώτες έτρεχαν περίτρομοι, πανικόβλητοι, προσπαθώντας να γλιτώσουν.

Οι Παντοκρατορικοί φρουροί πυροβολούσαν τον γίγαντα, αλλά οι σφαίρες τους δεν έμοιαζαν να μπορούν να τραυματίσουν παρά ελάχιστα το λεπιδωτό δέρμα του. Και όσοι ατένιζαν τα κατάλευκα, φωτεινά μάτια του πέτρωναν.

Ο Επόπτης Αλέξανδρος Κηρόφωτος καταριόταν και ούρλιαζε, βέβαιος πως ο δαιμονισμένος μάγος είχε φέρει ετούτη την καταστροφή στην πόλη. Ο θεός του δεν ήταν προστάτης, όπως είχε πει· δεν ήταν όπλο χρήσιμο για την Παντοκρατορία! Είχε κάνει λάθος· και, μάλλον, ήταν κι ο ίδιος νεκρός τώρα, ο ανόητος.

«Σκοτώστε αυτό το έκτρωμα!» ούρλιαξε ο Αλέξανδρος στους πολεμιστές του. «Σκοτώστε το με τα ενεργειακά κανόνια!» Και προς τους υπηρέτες του: «Ετοιμάστε το ελικόπτερό μου! Ετοιμάστε το ελικόπτερό μου!» Βρισκόταν στη μεγάλη αίθουσα του Οικήματός του, και κοντά του ήταν η σύζυγός του η Πηνελόπη και τα δύο παιδιά τους, τα οποία εκείνη κρατούσε στην αγκαλιά της, καθώς φωνές, ουρλιαχτά, πυροβολισμοί, κρότοι, και άλλοι θόρυβοι αντηχούσαν από παντού μέσα στην πόλη.

—12.

Οι πειρατές μπήκαν στη Νουρβάλη χωρίς να συναντήσουν, ουσιαστικά, καμία αντίσταση, καθώς ο περισσότερος κόσμος προσπαθούσε να βγει από την πόλη.

Μια γυναίκα που, τρέχοντας, τους συνάντησε τούς είπε: «Φύγετε! Φύγετε! Ένας δαίμονας βγήκε από τη θάλασσα, δε βλέπετε; Πού πάτε;»

Εκείνοι την αγνόησαν και συνέχισαν (κι εκείνη, φυσικά, αγνόησε αυτούς και συνέχισε).

Ο Τρίπτερος πετούσε μπροστά τους, οδηγώντας τους μέσα στους δρόμους της Νουρβάλης, αν και δε χρειάζονταν οδηγό: γνώριζαν πολύ καλά πού ήταν οι φυλακές. Γύρω τους χάος επικρατούσε, καθώς οι κάτοικοι προσπαθούσαν να μαζέψουν όσα από τα πράγματά τους μπορούσαν και να φύγουν.

Και πάνω από τους δρόμους, τα οικοδομήματα, και τους πύργους της πόλης, κρύβοντας τον νυχτερινό ουρανό, ορθωνόταν ο γίγαντας, κάνοντας τη βλάστηση να μεγαλώνει, πετρώνοντας όσους κοίταζαν τα μάτια του, και τσακίζοντας άλλους με τα νύχια του, σα να μην ήταν τίποτα περισσότερο από μυρμήγκια.

—13.

Ο Καντάρφιλ δεν είχε ακόμα επιστρέψει στο σπίτι του όταν ο γίγαντας ξεπρόβαλε από τα κύματα· και γρήγορα κατάλαβε ότι οι πολεμιστές του ήταν αδύνατον να τον σκοτώσουν. Δεν ήταν κάποιο απλό θηρίο: ήταν ένας θεός του Ωκεανού, που είχε έρθει για να τους καταστρέψει, για να διαλύσει τη Νουρβάλη.

Μονάχα ένας Λύκος αλύχτησε φέτος. Μονάχα ένας Λύκος...

Και, όπως αποδεικνυόταν, δεν ήταν τυχαίο.

Ο Καντάρφιλ πρόσταξε τους φρουρούς να πάψουν να επιτίθενται στον γίγαντα. Δεν μπορούσαν να τον νικήσουν. Θα τους έκανε όλους πέτρες! «Βοηθήστε τον κόσμο να φύγει απ'τη Νουρβάλη! Βοηθήστε τους να φύγουν απ'τη Νουρβάλη! Γρήγορα! Γρήγορα! Γρήγορα!»

Ένα οικοδόμημα που ήταν από τα νεότερα της πόλης –αν και είχε χτιστεί πριν από τη γέννηση του Καντάρφιλ– ξαφνικά γκρεμίστηκε στο πέρασ του δρόμου, από ένα χτύπημα της ουράς του γίγαντα.

«Φύγετε!» φώναξε ο Διοικητής της Φρουράς. «ΦΥΓΕΤΕ! ΦΥΓΕΤΕ!»

Κι έτρεξε προς το σπίτι του, έχοντας στο νου του την Κλαράντια και το νεογέννητο κορίτσι τους.

—14.

Επάνω σ'έναν πύργο-φυλάκιο, ένα κανόνι γύρισε. Η κάννη του σημάδεψε τον γίγαντα: και ενέργεια εκτοξεύτηκε, χτυπώντας τον στην αριστερή μεριά.

Ο γίγαντας βρυχήθηκε, εκκωφαντικά. Το ένα του πόδι διέλυσε ένα χτίριο· η ουρά του διέλυσε ένα άλλο.

Μα δεν ήταν νεκρός. Επάνω του είχε γίνει μονάχα ένα μεγάλο έγκαυμα. Πράγμα εξωφρενικό: κανονικά, η ενεργειακή ακτίνα θα έπρεπε να τον είχε σκοτώσει.

Ο δαιμονικός θεός του Ωκεανού έστρεψε το βλέμμα του στον πύργο, και ο χειριστής του κανονιού μετατράπηκε σε πέτρα, όπως επίσης και μια πολεμίστρια που στεκόταν πλάι του.

Ο Τεχνομαθής μάγος, που ήταν λίγο πιο πίσω για να ρυθμίζει την ενεργειακή ροή του πανίσχυρου όπλου, τους είδε να γίνονται αγάλματα και, τρομοκρατημένος, έφυγε, αρχίζοντας να κατεβαίνει τις στριφτές σκάλες.

Τότε, όμως, ο αρχαίος πύργος διαλύθηκε γύρω του, θάβοντάς τον κάτω από τόνους πέτρας.

Το άλλο ενεργειακό κανόνι της Νουρβάλης, που ήταν πάλι επάνω σ'έναν πύργο, έβαλε, χτυπώντας τον γίγαντα στο κεφάλι.

Εκείνος σωριάστηκε, ρημάζοντας χτίρια από κάτω του και σκοτώνοντας ανθρώπους. Αλλά ξανασηκώθηκε, παρότι είχε τώρα ακόμα ένα μεγάλο έγκαυμα επάνω του· ορθώθηκε απότομα, βρυχούμενος και χτυπώντας τα πτερύγιά του, ορμώντας προς τον πύργο.

Το κανόνι έβαλε ξανά. Πέτυχε τον δαιμονικό θεό στο στήθος, καίγοντας λέπια και σκληρό δέρμα—

—κι εκείνος χτύπησε τον πύργο με το ένα απ'τα νυχάτα πόδια του, γκρεμίζοντάς τον και σκοτώνοντας τους Παντοκρατορικούς μέσα: δύο στρατιώτες, τον χειριστή του κανονιού, και την Τεχνομαθή μάγισσα που ρύθμιζε την ενεργειακή ροή.

Οι βρυχηθμοί του τώρα αντηχούσαν δυνατότερα στον άνεμο, τρομοκρατώντας όσους τούς άκουγαν. Πολλοί έπεσαν στα γόνατα, τρέμοντας σύγκορμοι· άλλοι κρατούσαν το κεφάλι τους, παραπατώντας· άλλοι είχαν σωριαστεί και ξερνούσαν.

Η βλάβηση κατάπινε τους δρόμους και τα οικοδομήματα γύρω τους.

—15.

Το *Νερόφιδο* αναδύθηκε, και η Ραμίνα είπε στη Νασίτλα μέσω του δίαυλου πλάι στο κεφάλι της: «Δώσε μου εικόνα.»

Η Μονόφθαλμη έστειλε την εικόνα του εμπρόσθιου τηλεοπτικού πομπού στην οθόνη αντίκρυ στο κάθισμα της μάγισσας.

Η Ραμίνα είδε τα τέσσερα πλοίαρια των Παντοκρατορικών αναποδογυρισμένα, και ανθρώπους να κολυμπάνε ανάμεσά τους, προσπαθώντας να πιαστούν από κάπου. Ένας κοκκινόδερμος γέρος — που είχε γραπωθεί από την άκρη ενός αναποδογυρισμένου πλοιαρίου— γελούσε κι έμοιαζε να φωνάζει. Τα γένια του ήταν μακριά και είχαν χρώμα πράσινο αλλά ξεθωριασμένο, όπως και τα μαλλιά του. Τα μάτια του φανέρωναν παραφροσύνη.

Κανένας από τους άλλους που έβλεπε η Ραμίνα'ταρ δεν έμοιαζε μ'αυτόν: ήταν όλοι τους κατατρομαγμένοι. Μισθοφόροι που έκαναν τη δουλειά τους, και κάτι απρόσμενο και ανησυχητικό τούς είχε συμβεί.

Η Ραμίνα πήρε το βλέμμα της από εκεί και κοίταξε πίσω τους, στο βάθος, για να δει τη Νουρβάλη, και... μια πελώρια σκοτεινή μορφή πάνω από την πόλη. Ένα γιγαντιαίο πλάσμα.

Αυτό προσπαθούσαν να ξεθάβουν; Γιατί;

Μα τους θεούς, θα προλάβουν οι πειρατές να σώσουν τον Χίρμωντ;

«Νασίτλα,» είπε η Ραμίνα'ταρ στον διάυλο, «πρέπει να πάρουμε τους ναυαγούς μέσα στο σκάφος μας.»

«Τι! Δεν βάζω Παντοκρατορικούς στο Φίδι, μάγισσα!»

«Δεν είδες τι βγήκε απ'τη θάλασσα;»

«Το είδα—»

«Αυτός ο γέρος που γελά πρέπει να ξέρει τι είναι. Ίσως κι οι άλλοι να ξέρουν κάτι. Φέρτους μέσα —αφού τους αφοπλίσεις, φυσικά.»

—16.

Ένα ελικόπτερο απογειώθηκε από το Οίκημα του Παντοκρατορικού Επόπτη. Στο εσωτερικό του βρίσκονταν ο Αλέξανδρος Κηρόφωτος, η οικογένειά του, και μερικοί στρατιώτες.

Ο Επόπτης κοίταζε τον γιγαντιαίο δαίμονα χάσκοντας. Τι είχε κάνει ο τρελός μάγος! *Γιατί τον άφησα να το κάνει αυτό;*

«Πάρε μας από δω,» πρόσταξε την πιλότο. «Πάρε μας γρήγορα από δω, αλλιώς θα πεθάνουμε όλοι! Το τρισκατάρατο τέρας ακόμα στέκεται, ύστερα από τις ριπές των ενεργειακών κανονιών!» Ο Αλέξανδρος μπορούσε να δει τα εγκαύματα που είχαν προκαλέσει τα κανόνια στον δαίμονα. *Εγκαύματα!* ενώ, κανονικά, θα έπρεπε να τον είχαν σκοτώσει: θα έπρεπε να είχαν τρυπήσει το δέρμα του και να είχαν ψήσει τα σωθικά του και τον εγκέφαλό του και τα ζωτικά του όργανα!

Το ελικόπτερο έκανε να φύγει από την πόλη, αλλά ο γίγαντας βρέθηκε μπροστά του, καθώς του είχε τραβήξει αμέσως την προσοχή: ήταν το μοναδικό αεροσκάφος που είχε απογειωθεί.

Η πιλότος προσπάθησε να αποφύγει τον δαίμονα—

—και το βλέμμα της συνάντησε το βλέμμα του: και το σώμα της έγινε πέτρα.

Ο Αλέξανδρος, που καθόταν πίσω της, ούρλιαξε, βλέποντάς το αυτό να συμβαίνει. Προσπάθησε να πιάσει ο ίδιος το πηδάλιο, μα ήταν ήδη πολύ αργά...

—17.

«*Τρέξτε, ρε! ΤΡΕΞΤΕ!*» φώναξε ο Τάγκαμιρ, βλέποντας το ελικόπτερο να πέφτει προς τον δρόμο που διέσχιζαν.

Οι πειρατές τον ακολούθησαν, καθώς εκείνος ακολουθούσε τον Τρίπτερο ο οποίος φτερούγιζε ξέφρενα.

Το αεροσκάφος έπεσε, διαλύοντας το πλακόστρωτο και καταστρέφοντας τοίχους και πόρτες και παράθυρα ολόγυρα. Οι ενεργειακές φιάλες στο εσωτερικό του έσκασαν, και έκρηξη προκλήθηκε.

Οι πειρατές σωριάστηκαν από δω κι από κει, όπως επίσης κι άλλοι άνθρωποι που έτρεχαν μέσα στην πόλη.

Ο Τάγκαμιρ σηκώθηκε όρθιος, φωνάζοντας στους συντρόφους του να τον ακολουθήσουν: πράγμα το οποίο εκείνοι έκαναν· όσοι από αυτούς ήταν ακόμα ζωντανοί, τουλάχιστον. Δύο είχαν σκοτωθεί από την πτώση του ελικοπτέρου, όπως οι υπόλοιποι σύντομα διαπίστωσαν: ο Νάμελκον ο Μπιροπότης και η Φιστάμα η Καρχαρίενα.

«Θα ψοφήσουμε όλοι δω πέρα! Να φύγουμε!» έσκουξε ο Χάλκελ ο Ζαρωμένος.

«Σκασμός!» φώναξε ο Τάγκαμιρ ο Μικροφονιάς. «*Ηρθαμε να πάρουμε τον Καπετάνιο, και θα τον πάρουμε· και μετά θα φύγουμε, όλοι μαζί! Κανένας άλλος δε θα πεθάνει! Προχωράτε τώρα! Προχωράτε!*»

Δεν ήταν πλέον μακριά από τις φυλακές της πόλης και, όταν έφτασαν, τις βρήκαν τελείως αφύλαχτες. Μπήκαν χωρίς κανένας να τους σταματήσει, κι από τα κελιά οι κρατούμενοι άρχισαν αμέσως να τους φωνάζουν να τους ελευθερώσουν. Οι πειρατές, όμως, δεν έβλεπαν πουθενά τα κλειδιά (οι φρουροί πρέπει να τα είχαν πάρει μαζί τους), έτσι αγνόησαν τους φυλακισμένους κι ακολούθησαν τον Τρίπτερο, ο οποίος τους οδήγησε στις πέτρινες σκάλες των φυλακών. Τις κατέβηκαν και βάδισαν στα μπουντρούμια, ανάβοντας φακούς, ενώ οι κραυγές και η φασαρία στην πόλη έρχονταν τώρα

απόμακρα στ'αφτιά τους. Ο Τρίπτερος εξακολουθούσε να τους οδηγεί, και σταμάτησε μπροστά στη σιδερένια πόρτα ενός κελιού. Ο Τάγκαμιν κοίταξε μέσα απ'το στενόμακρο παραθυράκι, και στο εσωτερικό είδε τον Χίρμωντ ξαπλωμένο στο πάτωμα, γυμνό, με το σώμα του γεμάτο εγκαύματα, μελανιές, και ελαφριά τραύματα (εξαιρώντας πάντα το σοβαρότερο τραύμα στον δεξή μηρό, το οποίο είχε δεχτεί μέσα στη συμπλοκή όπου τον αιχμαλώτισαν). Το αριστερό του μάτι έλειπε.

«Τα καθίκια,» μούγκρισε ο Μικροφονιάς. «Τα γαμημένα καθίκια.» Και προς τους άλλους: «Ανατινάξτε την πόρτα! Τον βρήκαμε.»

Η Σεϊλίκρα η Φλογοπόδαρη έβαλε έναν δυναμίτη επάνω στην κλειδαριά, κι απομακρύνθηκαν.

Ο δυναμίτης εξερράγη.

Και μετά, η πόρτα άνοιξε εύκολα, με δυο κλοτσιές του Μικροφονιά.

Ο Χίρμωντ είχε ανασηκωθεί στο πάτωμα, κι έμοιαζε να νομίζει ότι έβλεπε παραισθήσεις.

«Πάμε τώρα να φύγουμε από τούτο το δαιμονισμένο μέρος!» είπε ο Τάγκαμιν, καθώς η Σεϊλίκρα κι ο Βαράσγκιλ σήκωναν τον Καπετάνιο τους και Πρόμαχο της Επανάστασης.

—18.

Οι πειρατές έβαλαν τους Παντοκρατορικούς μέσα στο *Νερόφιδο*, αποπλίζοντάς τους· και, στην κατάσταση που αυτοί βρίσκονταν, κανέναν τους δεν έφερε αντίρρηση.

Η Ραμίνα τ'αρ έπαψε να χρησιμοποιεί τη Μαγγανεία Κινήσεως (προειδοποιώντας, μέσω διαύλου, τη Νασίτλα να μην κινήσει το σκάφος ούτε για πλάκα), σηκώθηκε απ'την ειδική θέση του ενεργειακού κέντρου, έριξε έναν μανδύα επάνω της (ήταν το μοναδικό ρούχο που βρήκε στο δωμάτιο), και πήγε να συναντήσει τους αιχμαλώτους στην κεντρική αίθουσα του υποβρυχίου.

Το βλέμμα της έψαξε για τον κοκκινόδερμο γέρο με τα τρελά μάτια, και τον βρήκε καθισμένο στο πάτωμα.

«Ποιος είσαι;» τον ρώτησε.

«Το όνομά μου είναι Βακράντελ'λι. Εσύ ποια είσαι;»

Η Ραμίνα αγνόησε την ερώτησή του. «Ένας Δεσμοφύλακας, λοιπόν...» είπε. «Τι είναι αυτό το τέρας που ξεθάψατε απ'τον βυθό;»

Ο μάγος την αγριοκοίταξε, μοιάζοντας ενοχλημένος που εκείνη γνώριζε τι ακριβώς είχε συμβεί. Οι βαθιές ρυτίδες στο πρόσωπό του στράβωσαν, όπως επίσης και η άσχημη ουλή στο αριστερό του μάγουλο. «Δεν είναι τέρας, γυναίκα! Είναι ο θεός-προστάτης της Νουρβάλης: ο Μέγας Θαρεσλούτκαλ!»

Η Ραμίνα'ταρ γέλασε. «Προστάτης; Μάλλον, ο καταστροφέας της, θες να πεις.»

«Είσαι τρελή! Πριν από δεκάδες αιώνες φρουρούσε τη Νουρβάλη από κάθε κακό, και τώρα θα κάνει πάλι το ίδιο!»

«Πάμε επάνω, γέρο, να δεις τι ακριβώς κάνει ο δαίμονάς σου στην πόλη σου!» είπε η Ραμίνα, αρπάζοντας τον Βακράντελ'λι απ'το μανίκι και τραβώντας τον, για να τον σηκώσει απ'το πάτωμα όπου εκείνος ήταν καθισμένος.

Ο μάγος την έσπρωξε, παραμερίζοντάς την, και σηκώθηκε όρθιος.

«Έλα μαζί μου,» του είπε η Ραμίνα.

Ο Φέκταρελ τη ρώτησε: «Να έρθω κι εγώ; Αυτός ο τρελόγερος ίσως νάναι επικίνδυνος.»

«Δεν κινδυνεύω, μη φοβάσαι,» είπε η Ραμίνα'ταρ, και, κάνοντας νόημα στον Δεσμοφύλακα να την ακολουθήσει, προχώρησε.

Ο Βακράντελ'λι την πήρε στο κατόπι.

Η μάγισσα ανέβηκε μια σιδερένια σκάλα, άνοιξε μια καταπακτή, και βγήκε από το εσωτερικό του υποβρυχίου (που είχε, φυσικά, αναδυθεί για να περισυλλέξει τον ερυθρόδερμο μάγο και τους Παντοκρατορικούς).

Ο Βακράντελ την ακολούθησε.

Η Ραμίνα έδειξε προς την πόλη. «Δες! Αν δεν λέγεται καταστροφή αυτό, τότε δεν ξέρω πώς αλλιώς να τ'ονομάσω.»

Τα τρελά μάτια του μάγου γούρλωσαν. «Δεν... δεν... Κάτι δεν πήγε καλά! Κάποιος πρέπει να τον προκάλεσε!... Όχι... Όχι! Δεν έπρεπε να είναι έτσι...»

«Υπάρχει τρόπος να τον σταματήσεις;» ρώτησε η Ραμίνα.

Ο Βακράντελ'λι κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Είναι θεός. Είναι πανίσχυρος. Ήταν φύλακας της Νουρβάλης. Την προστάτευε από κάθε απειλή!»

«Ίσως να άλλαξε γνώμη όταν τον φυλακίσατε κάτω απ'το νερό—»

«Δεν τον φυλακίσαμε!»

«Τι συνέβη, τότε;»

«Δεν ξέρω: δεν γράφουν ακριβώς οι Περγαμηνές του Βιγλάτορα. Λένε ότι ο Θαραεσλούτκαλ κρύφτηκε κάτω απ'τα κύματα και κοιμήθηκε, μαγεμένος· και, όταν τα τρία φεγγάρια σχηματίσουν τέλειο ορθογώνιο τρίγωνο στον ουρανό, τότε μόνο θα μπορεί κάποιος να σπάσει τις σφραγίδες, ώστε ο Θαραεσλούτκαλ να ξανάρθει κοντά μας.»

«Κι εξακολουθείς να πιστεύεις ότι κανένας δεν τον φυλάκισε;»

«Οι Περγαμηνές δε λένε ότι κάποιος τον φυλάκισε!» γρύλισε ο Βακράντελ. «Γιατί να μην το έλεγαν αν ήταν έτσι;»

«Δεν ξέρω,» είπε η Ραμίνα, παίρνοντας το βλέμμα της από το ρυτιδωμένο πρόσωπο του γέρου και στρέφοντάς το στην πόλη και στον πανύψηλο δαιμονικό θεό που έμοιαζε με εφιαλτικό αμάλγαμα ανάμεσα σε ψάρι και ερπετό. «Μπες πάλι στο σκάφος.»

«Πού θα με πάτε;»

«Όπου νομίζουμε. Τώρα, μπες μέσα!»

«Η θέση μου είναι κοντά στον Θαραεσλούτκαλ. Εγώ τον ξύπνησα!»

Η Ραμίνα γύρισε ξανά να τον κοιτάξει. «Αν θες, πήγαινε,» είπε, δείχνοντας την πόλη. «Κολυμπώντας. Εμείς δεν πρόκειται να πλησιάσουμε εκεί. Και θα ήμασταν ήδη πολύ μακριά, αν δεν περιμέναμε την επιστροφή κάποιων συντρόφων μας.»

Ο Βακράντελ'λι παρατήρησε τη Νουρβάλη. «Δεν την καταστρέφει...» είπε. «Δεν γκρεμίζει τα χτίριά της. Όχι όλα...»

Η Ραμίνα αναστέναξε. «Τι θα γίνει; Θα μπεις, ή να σε πετάξω στη θάλασσα;»

Ο Βακράντελ την αγριοκοίταξε, κι ύστερα κατέβηκε μέσα στην καταπακτή.

—19.

Ο Καντάρφιλ, αφού πήρε την Κλαράντια και τη νεογέννητη κόρη τους από το σπίτι του, οδήγησε όσους περισσότερους φρουρούς και κατοίκους της Νουρβάλης μπορούσε έξω από την πόλη, προς τα βόρεια, όπου τα εδάφη ήταν πιο φιλόξενα απ'ό,τι οι νότιες ακτές και το Ακρογιάλι των Οστών, που όλοι θεωρούσαν στοιχειωμένο.

Όταν είχαν απομακρυνθεί κάμποσο από τη Νουρβάλη, στράφηκε και την κοίταξε, και είδε την πανύψηλη μορφή του δαιμονικού θεού να βρίσκεται ανάμεσα στα οικοδομήματά της, που, κατά πάσα πιθανότητα, τα περισσότερα πλέον θα ήταν έρημα, καθώς οι κάτοικοί τους ή θα είχαν φύγει ή θα είχαν σκοτωθεί. Ή θα είχαν πετρώσει. Ίσως ακόμα μερικοί να κρύβονταν, σε υπόγεια ή σε σκοτεινά δωμάτια, αλλά αυτοί θα έπρεπε να βρουν μόνοι τους τρόπο διαφυγής· ήταν αδύνατον ο Καντάρφιλ να επιστρέψει για να τους σώσει.

«Τι θα κάνουμε τώρα;» τον ρώτησε μια γυναίκα, κλαίγοντας. «Τι θα κάνουμε; Θα μας κυνηγήσει και θα μας σκοτώσει!»

Ο Καντάρφιλ κούνησε το κεφάλι. «Όχι, δεν το νομίζω... Είναι σαν... σαν η ίδια η πόλη να τον ενδιαφέρει. Δεν ξέρω γιατί...» Η τελευταία φράση δεν ήταν παρά ένα μουρμουρητό από τα χείλη του, μισοχαμένο μέσα στο σφύριγμα του ψυχρού ανέμου.

«Πού θα πάμε;» τον ρώτησε η Κλαράντια, κρατώντας την κόρη τους στην αγκαλιά της, τυλιγμένη σε δύο ζεστές κουβέρτες.

«Για τώρα, θα συνεχίσουμε βόρεια. Να απομακρυνθούμε από τούτη την... πόλη των αγαμάτων. Μετά, βλέπουμε.»

Οι επιζώντες συνέχισαν την πορεία τους μέσα στη νύχτα και στον άνεμο.

Οι πειρατές μετέφεραν τον Καπετάνιο τους στο Ακρογιάλι των Οστών, και είδαν ότι εκεί κάποιιοι τούς περίμεναν: όχι φαντάσματα, ούτε στοιχειά, αλλά η Ραμίνα'ταρ, ο Φέκταρελ, κι άλλοι δύο.

«Τι ήταν αυτό το πράμα, μάγισσα;» ρώτησε ο Τάγκαμιρ. «Εσύ το επικαλέστηκες;»

«Ευτυχώς ή δυστυχώς, δεν έχω τέτοιες δυνάμεις,» αποκρίθηκε η Ραμίνα. «Ένας άλλος το έφερε, με τη βοήθεια των Παντοκρατορικών.»

Ο Τάγκαμιρ συνοφρυώθηκε, παραξενεμένος.

Ο Βαράσκιλ είπε: «Ήθελαν οι Παντοκρατορικοί να καταστρέψουν την πόλη;»

«Δεν το νομίζω. Ο Βακράντελ'λι είπε στον Επόπτη ότι αυτός ο θεός ήταν, στα αρχαία χρόνια, προστάτης της Νουρβάλης και ότι, αν τον έβγαζαν από τον πυθμένα της θάλασσας, θα προστάτευε την πόλη και πάλι: θα ήταν ένα πανίσχυρο όπλο.»

«Ο Βακράντελ'λι;» μούγκρισε ο Τάγκαμιρ ο Μικροφονιάς. «Αυτός ο σαλεμένος; Είναι τρελός, όλοι το ξέρουν!»

«Του Επόπτη, μάλλον, του είχε διαφύγει τούτη η λεπτομέρεια,» είπε, μουντά, ο Φέκταρελ.

«Δεν πάμε να φύγουμε τώρα;» πρότεινε η Σεϊλίκρα. «Εκτός απ'το ότι τούτη η καταραμένη ακτή με κάνει ν'ανατριχιάζω, ο Καπετάνιος είναι μισολιπόθυμος. Πρέπει να ξεκουραστεί, και να τον περιποιηθούμε.»

Η Ραμίνα ένευσε. «Πηγαίνετε. Θα συναντηθούμε όλοι στο Ποντικονήσι.»

Οι πειρατές επιβίβαστηκαν στα μικρά ενεργειακά σκάφη και έφυγαν, ενώ η μάγισσα έφερνε ένα κιάλι στο δεξί της μάτι και κοίταζε βόρεια, προς τη Νουρβάλη. Συγχρόνως, μурμουούριζε ένα Ξόρκι Οπτικής Ενισχύσεως, και η ματιά της έσχιζε τα σκοτάδια και την απόσταση και κοίταζε από κοντά τη ρημαγμένη πόλη και τον δαιμονικό αρχαίο θεό.

Ναι, σκέφτηκε, είναι πράγματι προστάτης της Νουρβάλης. Όχι, όμως, και των κατοίκων της.

Ο γίγαντας είχε απλωθεί ανάμεσα στα οικοδομήματα, αγκαλιάζοντάς τα με την ουρά του και με τα πελώρια μπροστινά πόδια του. Ακουμπούσε το κεφάλι του σ'ένα παλιό, ψηλό σπίτι, το οποίο ήταν καλυμμένο από πρασινάδες, βρύα, και μούσκλια, από πάνω ως κάτω. Τα μάτια του δαίμονα φωσφόριζαν, κατάλευκα.

Θύμιζε στη Ραμίνα'ταρ ένα παιδί που αγαπά τα παιχνίδια του: τα κάστρα και τους πύργους που είναι απλωμένα στο πάτωμα του δωματίου του.

Θύμιζε στη Ραμίνα'ταρ ένα παιδί που, ξυπνώντας, βρίσκει ξαφνικά ένα σωρό άγνωστα έντομα να είναι μπερδεμένα μέσα στα παιχνίδια του, και, θυμώνοντας από την παρουσία τους, προσπαθεί να τα διώξει.

Τώρα, τα έντομα είχαν διωχτεί, και το παιδί έμοιαζε γαλήνιο.

Η Ραμίνα αναρωτήθηκε αν οι Παντοκρατορικοί θα επέστρεφαν για να ανακτήσουν ετούτη την πόλη και να σκοτώσουν το γιγάντιο πλάσμα. Αν το επιχειρούσαν, ήταν σίγουρη πως δε θα το έβρισκαν καθόλου εύκολο: στην Φεηνάρκια, η φύση έπαιρνε την εκδίκησή της με πολύ πιο άγριο τρόπο απ'ό,τι σε άλλες διαστάσεις του Γνωστού Σύμπαντος.

Κατέβασε το κιάλι από μπροστά της, και είπε στον Φέκταρελ και στους άλλους να πηγαίνουν.

Βούτηξαν στη θάλασσα και κολύπησαν προς το *Νερόφιδο*, που τους περίμενε εκεί όπου κανένας άνθρωπος δεν πάτωνε.

—21.

Έτσι τώρα ο Θαραεσλούτκαλ, ένας από τους πολλούς άγριους θεούς της Φεηνάρκια, φυλά και πάλι, ύστερα από τόσους αιώνες, τη Νουρβάλη, η οποία σύντομα θα πάρει το όνομα *Πόλη των Αγαλμάτων*, γιατί οι κάτοικοί της είναι όλοι αγάλματα, ακίνητοι για

πάντα στις θέσεις όπου τα μάτια τους συνάντησαν εκείνο το κατάλευκο φωτεινό βλέμμα.

Και οι πρασινάδες έχουν σκεπάσει κάθε σπίτι, κάθε πύργο, κάθε οικοδόμημα, κάθε δρόμο. Ακόμα και πολλά από τα αγάλματα.